

**Základná škola Petra Škrabáka, Ul. Martina Hattalu 2151,
026 01 Dolný Kubín**

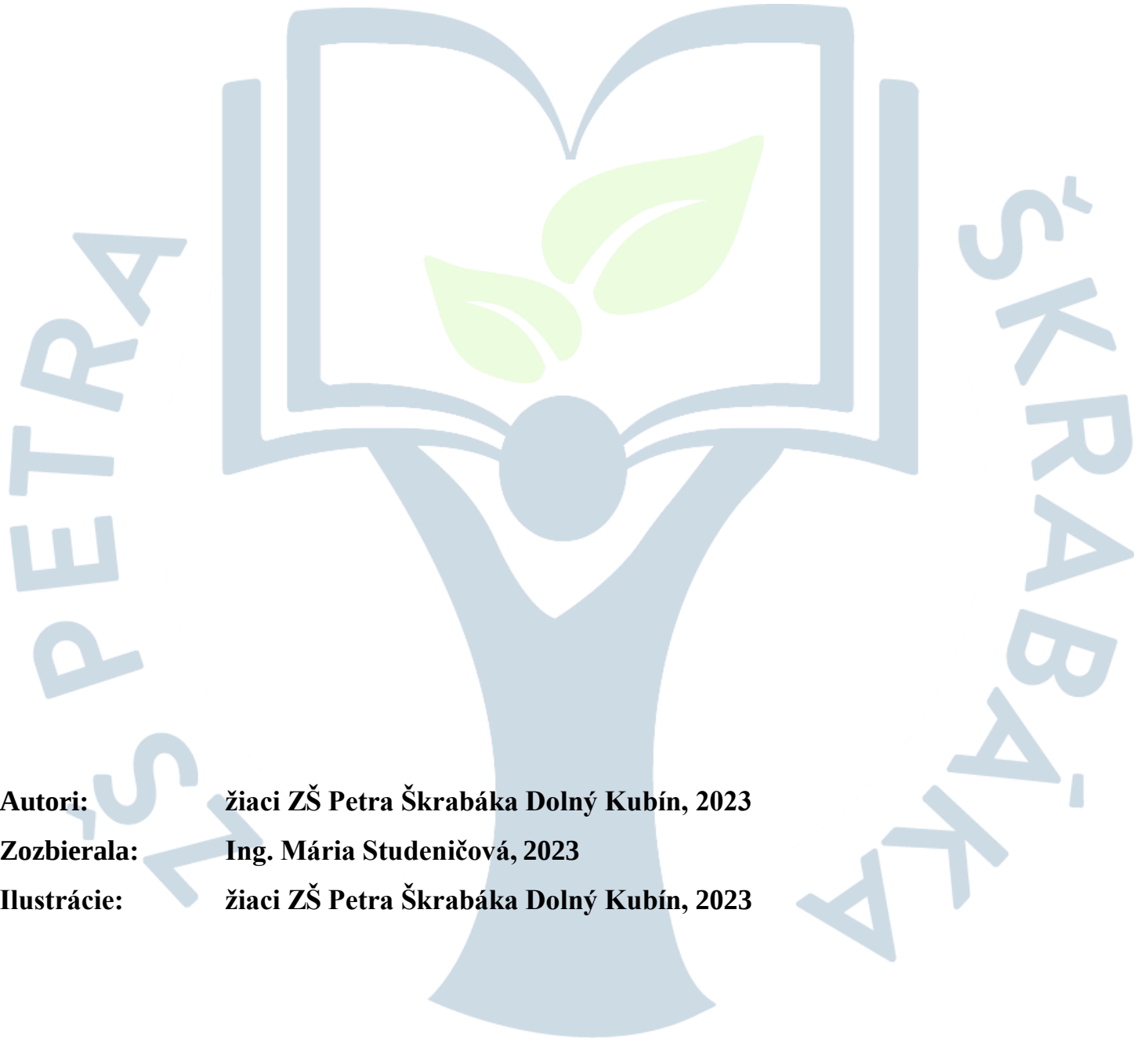
Veľká kniha z malej školy

**Základná škola Petra Škrabáka, Ul. Martina Hattalu 2151,
026 01 Dolný Kubín**

Veľká kniha z malej školy

Kniha vznikla v rámci projektu MŠVVaŠ SR Zdravie a bezpečnosť v školách

február 2023

Autori: žiaci ZŠ Petra Škrabáka Dolný Kubín, 2023
Zozbierala: Ing. Mária Studeničová, 2023
Ilustrácie: žiaci ZŠ Petra Škrabáka Dolný Kubín, 2023

Všetky časti tejto knihy môžu byť reprodukované alebo šírené len v rámci výchovno-vyučovacej činnosti v súlade s Výzvou MŠVVaŠ Zdravie a bezpečnosť v školách 2022.

Predslov

Táto kniha je netradičná. Rôzni autori, rôzna úprava, písmo, spôsob vyjadrenia. Vznikala ako súčasť projektu MŠV VaŠ Slovenskej republiky zdravie a bezpečnosť v školách, ktorý sme nazvali „Veľká kniha z malej školy.“

Písali ju žiaci tak, ako to vedeli, cítili. Svojím vlastným spôsobom vyjadrovali pocity, nálady, prežívanie a názory na zadané témy. A aké?

Tretiaci a štvrtáci písali rozprávku Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede, piatáci bájku o víťazstve rozumu nad silou, šiestaci a siedmaci povesť o tajomnom obrovi Šik-a-novi, ôsmaci úvahu O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede? a deviataci úvahu Každý iný, všetci rovnakí.

Niektorí písali veľa, iní bol strohejší, niektorí pridali ilustráciu, máme známych aj anonymných autorov. Na tom však nezáleží. Podstatné je to, že sa otvárali dvere do detskej duše a nám dospelým sa odkrýval obraz školy. Lebo čo sa nám zdá zložité, môže byť pre deti úplne samozrejmé a čo my považujeme za problém, deti často jednoducho pomenujú a veru nájdu aj riešenie. Len ich treba počúvať. A to bol aj cieľ, s ktorým sme túto knihu vytvárali.

Mária Studeničová

Obsah

Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Kristína Badáňová (autor)	3. ročník	7
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Jakub Debnár (autor)	3. ročník	9
Ako našla Sofia čarovný prsteň		3. ročník	11
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede		4. ročník	12
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Martin Machaj (autor, ilustrátor)	4. ročník	13
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Jozef Baľák (autor, ilustrátor)	4. ročník	15
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede		4. ročník	17
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede		4. ročník	18
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede		4. ročník	19
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede		4. ročník	20
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede		4. ročník	21
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Juraj Topol'ancík (autor)	3. ročník	22
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Ela Pačesová (autor)	3. ročník	23
Zakliata trieda		3. ročník	28
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Patrik Jancek (autor, ilustrátor)	4. ročník	29
Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede	Juraj Kucbel (autor, ilustrátor)	4. ročník	31
Štipľavá desiata		3. ročník	33
Ako čarovný prsteň zmenil našu triedu		3. ročník	34
Mačka a pes		5. ročník	36
Sova a myš		5. ročník	37
Starý vlk		5. ročník	38
Neposlušný orangutan		5. ročník	39
Mravec a jež	Adam Hartshorne (autor, ilustrátor)	5. ročník	40
Medveď a líška		5. ročník	42
Medveď a sova		5. ročník	44
Sestry veveričky		5. ročník	46
Medveď a sova		5. ročník	48
Líška a medveď	Martin Horňák (autor, ilustrátor)	5. ročník	50
Povešť a Stromošovi		6. ročník	52
Povešť o obrovi Šik-a-novi		6. ročník	53
Povešť o obrovi Šik-a-novi	Sofia Gondová (autor, ilustrátor)	6. ročník	54
Povešť o obrovi Šik-a-novi	Sofia Sporková (autor, ilustrátor)	6. ročník	56
Povešť o obrovi Šik-a-novi		6. ročník	58
Šikanátorský potok	Nella Záhorová (autor, ilustrátor)	7. ročník	59
Povešť o Šikankách		7. ročník	60
Šik a Nov		7. ročník	62

Potok Šikanka	Timea Chromuláková (autor, ilustrátor)	7. ročník	64
Povešť o Šikanovi		7. ročník	66
Šik-a-n a tajomný hrad	Viktória Hudecová (autor, ilustrátor)	7. ročník	68
Šik-a-no a obor	Miriám Knošková (autor, ilustrátor)	7. ročník	70
Obor Šikan	Miroslav Hojo (autor, ilustrátor)	7. ročník	72
Richtár a obor Šik-a-n	Natália Součíková (autor, ilustrátor)	7. ročník	74
O obrovi Šikanovi	Ľuboš Kohút (autor, ilustrátor)	7. ročník	76
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?		8. ročník	78
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?		8. ročník	79
Čo by si Malý princ myslel, keby prišiel do našej triedy		8. ročník	80
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?		8. ročník	81
Čo by povedal Malý princ o našej triede?		8. ročník	82
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?		8. ročník	83
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?	Bianka Škvarková (autor, ilustrátor)	8. ročník	84
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?	Ema Uchál'ová (autor, ilustrátor)	8. ročník	86
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?	Laura Štigová (autor, ilustrátor)	8. ročník	88
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej triede?	Daniela Ondříková (autor, ilustrátor)	8. ročník	90
Malý princ v našej triede	Monika Slosarčíková (autor)	8. ročník	92
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	94
Každý iní, všetci rovnakí	Michaela Meleková (autor)	9. ročník	95
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	96
Každý iní, všetci rovnakí	Samuel Tomaga (autor)	9. ročník	97
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	98
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	99
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	100
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	101
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	102
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	103
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	104
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	105
Každý iní, všetci rovnakí		9. ročník	106

Ako čarovný prsteň pomohol
zakliatej triede

Kde bolo, tam bolo, bola raz
jedna trieda 3.B. v škole.

Žiaci sa v nej neustále hádali
a bili. Učiteľia ich považovali za
najhoršiu triedu v správaní. Jedného
dňa si triedna pani učiteľka poveda-
la: „Keby som mala čarovný prsteň,
sake by som všetko onemila“!

Hneď čo sa pani učiteľka povedala,
objavilo sa svetielko a na stolu
čarovný prsteň ležal na stole. Pani
učiteľka sa čarovného prsteňa dočkala.

V tej chvíli čarovný prsteň vyletel do vzduchu a prehovoril: „Dobrý deň deťi, som váš čarovný prsteň a odteraz na vás budem dohliadať“.

Ďiaci sa prestali zabávať a prekvapene sa pozerali na prsteň. Niektorí sa ba aj zľakli. Prsteň opäť prehovoril: „Deťi, ak si budete navzájom pomáhať, budete mať so sebou dobrý pocit, budete šťastní a veselí“. Deťi si to uvedomili a odvtedy už poslúchali.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec, lebo čarovný prsteň pomohol zmeniť žiakov na najlepších v škole.

Ako čarovný prstení pomohol ozakliatej briede

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna brieda Ž.B.,
a v nej spolužiačka, ktorej sa posmievali. Volala sa Katka, mala hnedé vlasy a zelené oči. Užle padala na hodine telesnej výchovy, pretože sa jej oslabné deti z briedy smiali. Raz, keď Katka prišla domov, stretla spolužiačku Dana a spolužiačky Alicu, Gabinu, a Evu. "Ahoj," pozdravili ju. Dali jej prstení a odisti. Na tom prsteni bolo napísané: "Tento prstení je čarovný. Ten, kto pootočí diamantom, nebude mať nič ľahšie. Katka sa potešila, a urobila, ako bolo napísané. Keď prišla o deň neskôr do školy, čakali už na ňu všetci spolužiaci v briede.

Boli tam aj jej bratanci Oliver, Oskar a
sestra Lára. Všetci sa na Katku usmievali,
pretože vôbec nepadala. Zachránil ju čarov-
ný prsteň. Keďže ho už Katka nepotrebovala,
naviesla ho na nástenku, aby pomohol niekomu
ďalšiemu.

AKO NAŠLA SOFIA ČAROVNÝ PRSTEŇ

Sofia v Česku prišla do novej triedy na ŠKRABÁČKU. V škole sa jej posmievali. Išla na chodbu s učebnicami a poškli ju. Las mala novú modrinu. Mamina sa spýtala odkiaľ máš zase modrinu? Sofia sa stále vyhovárala, lebo spolužiaci jej nakonali povedať pravdu. Keď raz išla smutná po chodbe našla pri dverách prsteň. Dala si ho na prst a ňelala si: Prosím Ťa prsteň mohlo by sa stať, aby sa so mnou bavili spolužiaci?

Na druhý deň prišla do školy a prvý krát sa cítila v škole príjemne. Nikto sa jej nevyšmieval ani nerobil modriny. Hoci niekedy skomolila slová ale spolužiakom to nevadilo no a všetci sa spolu kamarátili.

Ako čarovný prsten pomohol zablúdiť brádu

Kde bolo, tam bolo, bola jedna malá bráda. Ráno všetci po sebe bricáli a robili si zle. Keď to spôsobil pád meteoritu, ktorý dopadol v mori do lesa vedľa mesta. Keď si bráda rozšly a naháňali. Pani učiteľka bola veľmi šťastná a šťastná, že sa jej veselá bráda zmenila na lebov.

Pani učiteľka išla domov. Keď sa pobrala spať, sedela na posteli dlho, predtým a rozmyšľala nad svojimi deťmi. Keď chceli spať. Pani učiteľka mala divný sen o čarovnom prstene, ktorý by mohol žiakov zachrániť. Ale kde ho nájsť?

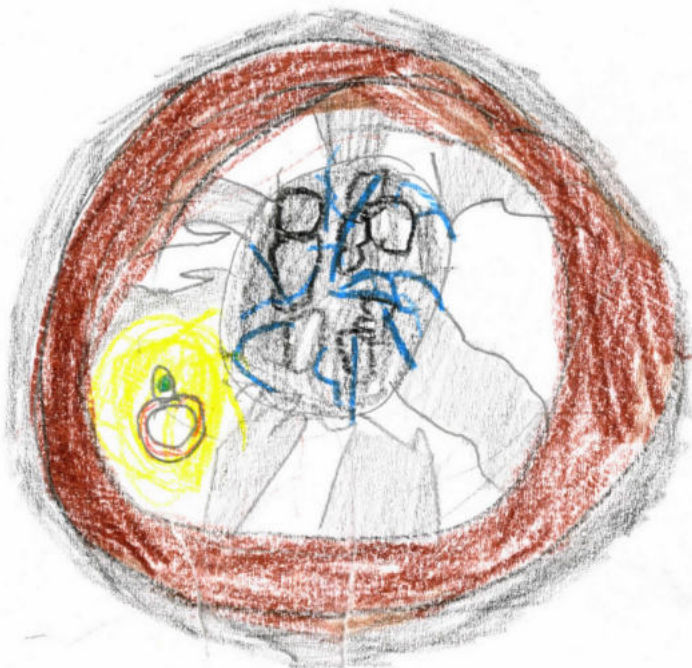
Pani učiteľka povedala ráno v škole deťom, že sa jej snívalo o čarovnom prstene.

Keď vikend išla Alenka so sebou na huby do lesa. Vyhľadali si, že uprostred lesa je veľký bráda, z ktorého ide dym. Bli sa pozrieť bližšie. V strede brády žiaril diamantový prsten. Alenka si spomenula na sen pani učiteľky, tak ho zobrala.

Na druhý deň ho Alenka vzala do školy. O brádu začal prsten vyháňať rozličné zvuky a žiaril. Tým sa všetci začali na seba usmievaj, boli k sebe milí a začali si ponaučať.

Vďaka meteoritu bol veselý.

Pani učiteľka bola šťastná, že sa všetko dobre skončilo a má aspiť svojich žiakových a šťastných žiakov. Tíli spolu šťastne, až kým nešli na druhú školu.

Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej briede

Thý chlapec bol v 4.B osobných spolu-
žiakov. Volal sa Jano Mikša. Všetkým v
škole sa s ním veľmi rádilo a Jano sa na ňom
smial.

Raz, keď som išiel z futbalového tréningu,
zbadal som na zemi prsteň. Vzal si ho červeno.

„To som nikdy nevidel,“ vykrikol som.

Chabone som ho zvedhol a dal do vaku.

Keď som prišiel domov, položil som ho na
stôl.

Z prsteňa sa ozvalo: „Čo povieš, čo splním“.

Tak som si prsteň navadil na prst.

Povedal som: „Chcem mať všetky domáce úlohy.“

Chopil som knihu a oči mi skoro z jamiek vypadli.

Úlohy boli hotové.

„Mám skvelý nápad!“ povedal som. Zoberiem ho
do školy a premením Jano na mlieko a polušného
chlapca.

Keď som prišiel do školy, všetko bolo po
starom. Jano hádzal šoličkami a bil deťi,
chechúňal sa ako opica. Vytiahol som čarovný
prsteň a povedal som:

„Ak niekoho udrieš, tak sa si do vráti.“

Jano sa len zasmial a buchol ma do brucha.

"Aaaaaa!" vykrikol Jano a chvil sa za brucha.

"To bolí!"

Vysrel sa a kopol ma do kolena.

"Aaaaa!" "To bolí!" a ťúchal si koleno.

"Kedy to prestane?"

"Nikdy, ak sa nezmeníš!"

Keď nejaký dobre sa Jano preslal na
spolužiakov naháňať a preslal robiť rúbe.

Dokonca im ráčal pomáhať. Do 4.8 sa vrátil
pokojný človek. A tak som mohol prísť
odchovať.

The

End.

Napísal: Martin Machaj

Ilustroval: Martin Machaj

Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede

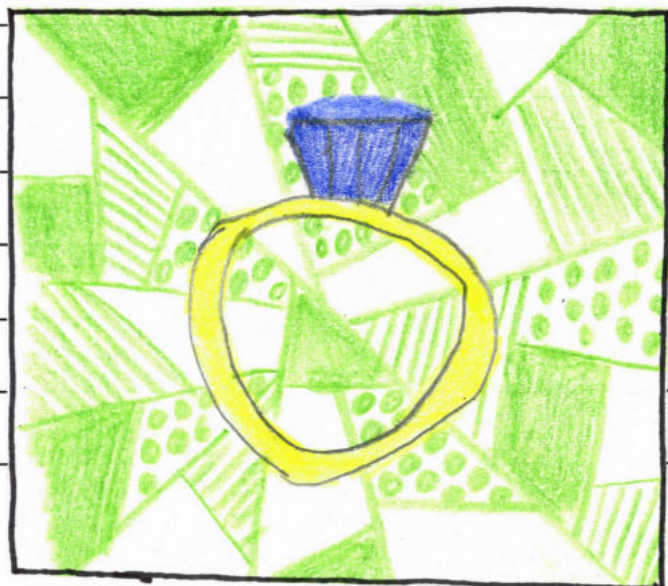
Kroketka. Pre niekoho je to chutný remiáčik a pre iných zlo v podobe spolyžiaka. Damián Kroketka už od mala výstredný svojím zlým správaním. Vraví sa, že ako dieťa stratil vzácný prsteň svojej starej mamy. V ten deň babička na prest Damiána začarovala silnou kľasbou. Od toho momentu Damián prestal cítiť lásku k ostatným a ku každému bol zlý.

Pred koncom školského roka celá trieda absolvovala exkurziu v Demänovskej jaskyni. Ani tento deň sa nezachvil bez problémov. Neposledný Marek a Juraj chceli v jaskyni vystrašiť pani učiteľku a tak sa skryli v najtemnejšej uličke. Učiteľka chcela mať Damiána späť na očiach a preto ho posielala ako prvého. Marek a Juraj si to nerozmýšľali a namiesto učiteľky vystrašili Damiána. Ten sa tak zlákol, až padol a buchol sa o kameň, pri čom vyslovil rovnaké slová ako babka a celú školu preklial.

Nikto nevedel, čo sa stalo, ale od toho momentu sa celá škola pozorila do temnoty. Každý bol ku každému zlý a stále nadávali.

V posledný deň školského roka na vysvedčenie sa vrátil Jožo Mukvička. Jožo bol posledné dva týždne na moreplavbe so svojim otcom. Celý šťastný sa šiel na to, keď sa pochráti svojim uštvkom. Ale keď vstúpil do školy, všetci ho začali biť. Keď Damian uvidel prsteň, zobral ho Jožkovi z ruky, vybehol pred školu a schvál ho nad hlavu.

Cez školu prešla ťaková vlna a všetko sa vrátilo do normálu a aj Damian bol konečne výborným žiakom.

autor a ilustrátor:
Jozef Balák

Ako čarovný prstení pomohol nakliedej briede
Kde bolo, tam bolo bola jedna škola, ktorá bola nádherná. Dieťa sa tam mal
radiť, okrem jednej jedinej briedy. Bola to 3.F, žiaci sa tam bali, nemali sa radi, a
neposlúchali. Vyúsťovalo sa tam strašne! A pani učiteľka už nevedela čo s nimi. Po vied-
bych tých dvoch, mesiacoch ju nič nenapadalo. Pomaly sa začínali sťažovať aj vedľaj-
šie briedy, že robia niekto im dieťaťu! Pani učiteľka už bola fakt maštrvaná. No v
jednom deň, ešte pred školou sa jej objavil domo škriatok Eľoš a povedal
jej: Maj strpenie! O pár dní najdeš niečo čo si pomôže! "Nemýň ho, hneď ako doja-
vedal". Pani učiteľka bola v šoku! Potom keď išla do školy bola rozrušená a rozmý-
šľala. Najskôr si myslela, že sa jej to smúrlo alebo rúdalo. "Ale nemúrlo
sa jej to a ani nerúdalo". Keď po troch dňoch išla do školy. Liaci sa už
džali a pani učiteľka robila so sebou čo viedy. Bežala na mimi, aby nebehali,
po chodbe, a aby nehricali. Ale ako rýchlobehala tak nabopla a spadla. Nasla
tam prstení. Pani učiteľka hovorí: Ten prstení som nevidela ešte a sa ho-
mi neexistuje! Kde sa tu vzal? Rozmyšľala. Keď prišla domov tak sa na ňu
pozerala zokuziacim pohľadom. Keď si ho dala na seba tak sa jej objavila
malá lietajúca myšička. A povedala malá myška: Ahoj ja som Lelela a pomôže
si ten prstení z ktorého som vyšla. "Kúsila sa Lelela". Ale pani učiteľka sa
bála a pýtala sa: Lietajúca myš? Myška Lelela odpovedá: Áno som
Lelela a viem si pomôcť zachrániť briedu! Pani učiteľka: Ako? Lelela myška:
Zabráť sa 2 krát dookola a hodi do výšky čarovný prstení. Pani učiteľka so sm-
bila. Myška Lelela povedala: Čakaj a buď strpenlivá! Pani učiteľka: Tak dobre!
Lelela: "Mýľala do prstení". Po víkende v škole. Pani učiteľka prišla a povedala:
Dobre ráno! Liaci: Dobre ráno pani učiteľka! "s úsmevom a postavene
povedali žiaci". Pani učiteľka sa pýta: Čo sa so s vami stalo? Le se rovná
dobré? Liaci: praxe sme chceli! "A všetko dopadlo dobre. Liaci už požívali
Veľho dobrého koniec dobrý!"

AKO ČAROVNÝ PRSTEN POMOHOL ZAKLIATEJ TRIEDE

Bola raz jedna trieda, a v tej triede bolo všetko ŠPINAVÉ. Žiaci sa neprezúvali a chodili v triede v topánkach. A tak všade bolo veľa blata, ba dokonca aj nevyhodené odpadky. Tá trieda vyzerala veľmi smutne. Naštenky boli prázdne a babuľa bola sama smutná. Keď už išli všetci domov, dvaja žiaci si povedali, že v takej triede sa jednoducho nemá učiť. Snažili sa vymyslieť nejaký plán ako to celé napraviť, aby trieda bola opäť pekne čistá a veselá. Ako tak išli dole po schodoch, razu uvideli staršiu pani upratovačku, ktorá so sebou niesla dve veľké šušťkové vedrá. Žiaci sa jej rozhodli pomôcť, vedrá jej zobrali a odniesli na ďalšiu chodbu. Pani upratovačka sa chcela žiakom poďakovať, a tak im darovala prsteň.

Na pohľad vyzeral obyčajne, ale mal čarovnú moc. Ak si niečo želáte, obtočte si ho okolo prsta, povedala... Žiaci poďakovali a rozhodli sa hneď vyskúšať silu prsteňa. Odrazu zo zakliatej triedy bola jedna čistá, krásna, farebná a hlavne veselá trieda, kde sa chce kázať UČIť!

Ako čarovný prsteň pomohol zakliatej triede

Kde bolo tam bolo, bola raz jedna prekrásna škola, bola krásna vonku aj vnútri, ale jedna trieda 6. Fis bola škaredá, nikto sa k nikomu neprával najlepšie. A jednej dobrej vteš so nedalo pokoj, jedného dňa dobrú vteš niečo napadlo a jedného pekného rána prišla do 6. Fis a povedala: „Zaklínam túto triedu pokiaľ sa nenaučíte pekne správať a vychádzať spolu!“ . Títo 6. Fis len pozerali na vteš, potom sa pozreli na seba a potom keď sa chceli pozrieť späť na vteš bola už preč. Títo sa nechápavo pozerali okolo seba. „Čo budeme teraz robiť?“ pýtali sa jeden druhého. Rozmýšľali a rozmýšľali až jedného rána napadlo: „Skúsme sa lepšie správať!“ . „To bude ľahké!“ pošťušovali si medzi sebou. A tak išli po škole a skúšali sa správať lepšie. Ale pre nich to bolo dosť ťažké. Nakoniec sa všetci po vyučovaní svedli a pýtali sa navzájom: „Čo si dnes urobil?“ . A všetci odpovedali rovnako „nič“. Všetci boli veľmi sklamaní, že nikto nič neurobil, a zároveň rozmýšľali čo urobili zle. A tak išli každý domov a povedali si že nad tým porozmýšľajú a zajtra so skúsia inak. Na druhý deň už mal každý žiak nijakú predstavu. Najprv poprosujú a vyrobia triedu, potom sa pozerajú po škole či niekto nepotrebuje pomoc a na záver pomôžu doma mame a urobia si svoje školské povinnosti a tak to robili každý deň. Dobrá vteš si tiež všimla že správanie 6. Fis je inakšie a veľmi ju to potešilo. A tak si tiež jedného pekného rána prišla do 6. Fis. Keď ju žiaci zbadali všetci boli zvedaví čo im ide povedať a vteš teda začala rozprávať: „Viete že viete byť pekní a tak vám za odmenu dám čarovný prsteň ktorý je symbolom toho že každý sa môže zmeniť“ a dala im prsteň. 6. Fis len poďakovala a už nikdy sa 6. Fis nikdy nebol zlý.

AKO ČAROVNÝ PRSTEŇ POMOHOL ZAKLIATEJ TRIEDE

Bola tam jedna trieda. A v tej triede sa nik s nikom nerozprávali. Chceli vedieť prečo? Lebo keď ako narovnali, deti vyhlali a sasičk telefónu začali sa hrať. Keď narovnali na hodinu len nahnevane hodili telefóny do sasičk. A cez hodiny mysleli len na to kedy sa budú môcť hrať. Na hodinách sa im nič nechcelo. Nechceli odpovedať pani učiteľke keď ich vyvolala pred tabuľu. Veľmi ju to nahnevalo a povedala, „vy oji nabudúce rozprávať keď sa stále hráte.“ Na druhý deň ráno pani učiteľka napadlo: „počme si rozprávať.“ Deti to to majú a chceli začať spievať. Len čo otvorili ústa muselo ich. V tam musia byť nejake čari povedala pani učiteľka. A keď sa deti uvedomili, aké by bolo super keby mohli zase rozprávať a spievať. Trasu na okno robáčikom natopalo holubiok a na mŕtve mal priviazaný odhad s čarovným prsteňom. Deti otvorili okno a holub vletel dnu, deti mu odviazali odhad s prsteňom. Na lístoch stalo „ak chce znova rozprávať musíte mi sľúbiť že sa nabudúce hrať na telefónoch.“ Deti robali do rúk prsteň a priali si aby sa mohli rozprávať. Zjavil sa prach a keď sa rozplínul deti už vedeli rozprávať. Chceli vedieť či sľuby dodržiali. Keď áno začali sa spolu hrať a rozprávať. A vedľa tej školy bola obora na ktorom rovanec a rozprávkový je koniec.

Ako čarovný prsten pomohol načarovanej škole

Kde bolo, tam bolo na rane stalo v jednej škole. Živil starý kúrník. Ten kúrník bolo školu náhral. Urobil to preto, lebo keď rana boli vonku, rozlidi na jeho čarovnom domčeku okna, no nik sa nepohnal. Hľadobou dypelov celá škola škem, pani učiteľky. A tou hľadobou bolo to, že deti mali v škole strašne ním. Jedinec k tomu bolo keľo bolo škola. No napriek veľkej rane museli

deti museli do školy a školy chodiť. Deti sa veľmi bájali, strašne sa im na rane so zameranými rukami písali poznámky, prvkady a podobne. Nemohli si do školy, mohli ani nič na pítie, lebo im ho namočili.

Neskôr si namierdo pítia začali novit do školy namuky. Na konci prvého polroka prišlo pani učiteľka, napádom, že ona aj so svojim manželom pôjde stráviť kúrníkovi opraviť okna na jeho čarovnom domčeku, ale deti musia ísť do čarovného lesa spolu hľadať čarovný prsten, ktorý ako jediný dokáže zameranú školu odkliať. Malo to jeden háčik: Deti museli ísť spolu. Ak by jedno z detí opustilo skupinu, nepuilo, bolo rle, bolo

by im rana v škole ani na veľký vekov. Tísi súhlasili a išli do lesa s plným nasadením a nabitým švelou energiou. Boli veľmi mladí. Po ceste čarovným lesem sa stretli s veľa prekážkami. Malo ich to veľa rly,

lebo cesta čarovným lesem nebola ľahká. No napriek tomu našli v čarovnom lese korec mandy a raby. Postupom času si začali uvedomovať, že ich veľaký rali rlepovať. Po ceste čarovným lesem keď boli v úzkych, naskobili na malé modré stvorenia, o ktorých nikdy nepočuli, niečo žeby ich volakedy videli. Černali ľudské rci.

Predstavili sa im molkovia. Ukázali im tajné komnaty lesa, ale aj všemožné stvorenia, ktoré sa tam nachádzali. Molkovia detom poskytli rovnú mapu, ktorá ich priviedla k čarovnému prsteniu. Ten bol ukrytý v bykysovej krabici na druhej strane lesa. A deti boli odkliať. A žili šťastne až do smrti.

Ako čarovný prsten pomohol nakliedaj
biede

Bola raz jedna bieda. Tá bieda bola
mlá. Najhoršie v celej škole. Chodili do,
nej sa mi neposlúšne deti. Na vyučovaní
nedávali vôbec pozor a stále vyrušovali.
Cez prestávky sa kádali a bili. Pani
učiteľka bola hufalá a meššasná.

Neviedla, čo má robiť. "Táto bieda je
akoby ma kliata!" vrdýchla si mraz.
Jedného pekného dňa vybrala sa pani
učiteľka do mesta. Počula, že sa tam
koná jarmok a chcela sa tam poradiť.
Tam myslená kráča la, pomedzi stánky a
stále rozmýšľala, ako by svojej biede
pomohla, aby sa deti polepšali a chodili
radi do školy. "Pomohol by mi iba moja kraj-
ná kráča!"¹¹¹ Lašla až na kraj ulice. Do
cesty sa jej postavil veľký šedý človek.
Bol malý a ohrozený, šedivá brada mu
siahala až po pás. "Čím, čo potrebujete,"
prihovoril sa jej a podozrel jej pekne
prispievať. Škor, keď sa prevoľná po ni
učiteľka spomínala, už potom nebolo
o nič chýru ani slycha.

Pani učitelka si přelula oči. Asi se jí to
všecko iluze zda lo. Vranka však držala
prsten. Takže to nebol sen! Pani učitelka si
prsten nasadila. To bol je j no prst ako
uliady. No druhý deň šla po ni učitelka
do školy. V triede bol húrňaj ako vždy. Po ni
učitelka Mer včera me položila prstenom
A vdom sa to stalo! Trieda stíchlo.
Všetci si posadali na svoje miesta, vyliakli
si k ruky a mačo li sa usilovne učis.
Z najhoršie j triedy sa nro mu stala
najlepšia.

Ako čarovný prsteň
pomohol nakliatej
= Sriede =

Bola naraz 1 škriatkovská
srieda 3. B, v ktorej sa uč-
ili len škriatkovia, a volali
sa: Elia, Remen, Nikla a
Nikla, so boli dvojčičky, potom
ešte 2-ja, Adla a Čipak. No
bolo to tak, že Nikla a
Elia sa trochu pohádali, ale
to vám nemusím hovoriť. Bolo
tu niečo ešte, ešte, ešte horšie
ako to u Elii a Nikli. Nikla
a Adla sa spolu ani nerozpráva-
li!

Bola so tá naj

ZAKLIATEŠT

Arieda na SVETE. Ravn šiel
Čipak preskúmať jaskyňu a
naranu vidí čosi na skalou
a ligoce sa so aň do diaľky.
Príšiel k tej vecičke a bol
sam nádherný zlatý prsteň.
Čipak si povedal v duchu:
„Aký nádherný zlatý prsteň!
Idem ho ukázať kamarátom
do školy.“ Keď príšiel sak Elia,
Nekla, Remen, Nikla a Adla
vyvalili na Čipaka oči a
naran povedali: „To je čo?“

„To je..... čarovný prsteň do našej
školy, na naše problémy. No s
Niklou a Adlow viede“? „A my
čo?“ Spýtali sa Nikla a Elia naraz.
„Asi aj my.“ Povedal Čipak. „No
a ako to funguje?“ Spýtali sa pán...
Aha!! Ja som vedela, že som čosi
zabudla. Zabudla som vám
predstaviť pána učiteľa Hoppya.
No a späť k prsteňu. No
funguje to tak, že si ho dáte na
palec a povieš niečo čo chceš a
splní sa to. „Takže si ho daj.“
Povedal Remen. „Áno dam si ho.“
Povedal Čipak. Hneď po ich rozhovore
si ho dal na palec.

Zatočil s ním a povedali:
"Prájem si, aby naša trieda
nebola rakliata!" Pústeň
sa silno ako slnko rozšíril,
že si si musel dať 60 okuliar-
re proti áno slnku. Na 2 tý-
deň sa však všetko, no nie
úplne všetko, ale zmenilo
sa to, že Nekla a Adla sa
udobрили ^{dobrom} ✓ Elin a Niklin
problém sa vyriešil a so-
len vďaka náhľadnému
prstisku. A to, čo sa nemeno-
je, že Cipak + Remen sú stále
kamaráti! KONIEC

ZAKLIATA TRIEDA

Kde bolo tam bolo bola raz jedna trieda. Jednému dievčatku vypadol zub a všetci sa jej smiali. Prišla domov a vypadol jej zub.

Keď prišla do školy tak sa jej smiali ešte, sa rozplakala.

Mamina ju zobrala zo školy a dievča bolo smutné. Dala si zub pod vankúš. Lúbková víla jej priniesla odkaz.

Dievča si prečítala list. List ju viedol do kúpeľne, tam na ňu vybehol škriatok. Dievča sa nľaklo.

Ale škriatok bol milý a povedal dievčatku ešte, jej pomôže.

Škriatok jej neklamal a naviedol ju k pokladu. Dievča objavilo poklad a našlo tam čarovný prsteň. Na druhý deň išlo dievča do školy pokrútko prsteňom, a vravnu boli všetci k nej milý a laskavý. Od dnešného dňa sa dievča nekytlo nevysmieval. Dokonca ju trieda rovnobudnovala a žiaci jej pomáhali. Dievča už rado chodí do školy. Mali sa všetci radi.

AKO ČAROVNÝ PRSTEN POMOHOZ ZAKLIATEJ TRIEDE

Ema a Lebastián sú dvaja žiaci piatej triedy. Po prázdninách prišli do školy a zistili, že k nim pribudol jeden žiak. Volá sa Emanuel Trikom.

Ema a Lebo sa dozvedeli, že prvakom náhodne mixnú gúmy. Začali podozrievať nového žiaka. Možno sa pýtate, prečo... Lebo keď raz nazrel do jeho tašky, uvidel tam krabičku plnú gúm. Našli na nej lístok s adresou. Zistili, že je to adresa firmy, do ktorej asi nový žiak rozvažá ukradnúť gúmy.

Na druhý deň sa išli pozrieť na to miesto. Zistili, že je to firma zlodejov, ktorí vyrábajú z ukradnutých gúm gumové hračky.

To to museli hneď oznámiť pani riaditeľke! Zistili, že odišla na dovolenku, no na dverách bol pre nich odkaz, na ktorom bol návod,

ako zneškodniť zloděja. Museli nájsť nejaký
čarovný prsten. Ale kde? Celé dva týždne
hľadali a hľadali, až ho napokon našli.
Bol skrytý za veľkým košom. Už len
stačilo, aby ho Emanuel prehliadol. Prsten
sa mu v bruchu rozpustil a vyliečilo v
jeho sedci.

Ema a Lebo mu ho seda vložili do
desiaty a na druhý deň sa Emanuel úplne
zmenil. Začal všetkým pomáhať, jednoducho
sa udobril. A čo tá firma? Policajti ju
našli a zlodějov zaskli.

spisovateľ:

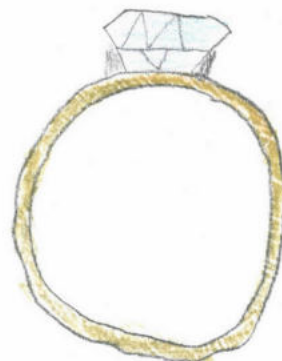
Patrick Jancek

ilustrátor:

Patrick Jancek

Ako čarovný prsten pomohol zakliatej triede

- Bola raz čarovná škola a v tej bola trieda 6.B. Chodili do nej žiaci, ktorí stále vyrúšovali a nepočúvali pani učiteľku. Trieda bola veľmi pekná, stáli v nej farebné lavice, stoličky boli zo zlata, na parapetách boli čarovné rastliny a babuľa vedela sama písať. Keď pani učiteľka nadiktovala novú laťku, vzadu sa zjavila krieda, ktorá so všetko napísala. Len si žiaci! Vôbec nepočúvali. Dievčatá sancovali na hodinách, spievali na hodine ľudové pesničky, čarovali po sebe. Chlapci hrali futbal, robili kluky, hádzali po sebe papieriky a nahanali sa po triede. Keď písali písomku, tak každý dostal päšku. Nevedeli násobilku do sto, nevedeli písať kontrolné diktačky, zabúdali si domáce úlohy a chodili neupravení do školy.
- Jedného dňa mali hodinu techniky. Žiaci išli von a dostali hrable na hrabanie listov. Zrazu Janko našiel prsten. Chcel si ho nasadiť na prst, ale bol mu malý, tak ho podaroval spolužiacke Aničke. Anička si ho nasadila na prstehodník a nadol jej ako uľiaty.

• Keď išla s kamarátkou domov, ráčala s ním kružiť.
Povedala mu jedno prianie. Želala si, aby sa celá trieda
zmenila. Na druhý deň prišla do školy a neverila vlastným
očiam. Chlapci sedeli pekne v lavici a dievčata si pripravovali
knihy na hodinu matematiky. Lavorníko a pani
učiteľka vošla do triedy. Všade bolo ticho a žiaci počúvali
a robili všetko, čo im pani učiteľka povedala. Keď púšali
test, tak každý jeden žiak dostal jednotku. Amička
z toho bola nadšená. Vďaka čarovnému prostriedu sa táto
trieda zmenila na najlepšiu triedu v škole.

Autor: Juraj Kuchel

Ilustrátor: Juraj Kuchel

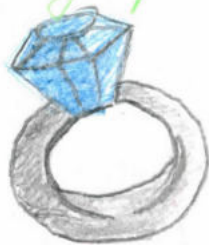
ŠTÍPLAVÁ DESIATA

Bola raz jedna trieda. Chodili do nej dvaja chlapci. Kradli prvákom desiaty. Jedného dňa prišla do triedy jedna žiačka, Lucia. Všimla si, ako prvákom kradnú desiaty. Na ďalší deň si doniesla prsteň, ktorý jej darovala babička. Hovorila sa o nej, že je čarodějníca. Keď uvidela ako chlapci kradnú desiaty otočila prsteňom.

Ukradnutí desiaty sa im premenili na štiplavé. Keď si z nich odhrýzli, na čelo im vystúpil pot. Celí očerveneli. Zakričali vodu! Teraz všetci vedeli, že to oni kradli desiaty. Dokonca dostali do žiackej knižky poznámku. Už nikdy viac desiatu neukradli a všetci sa spolu kamarátili.

Ako čarovný prsteň zmenil našu triedu.

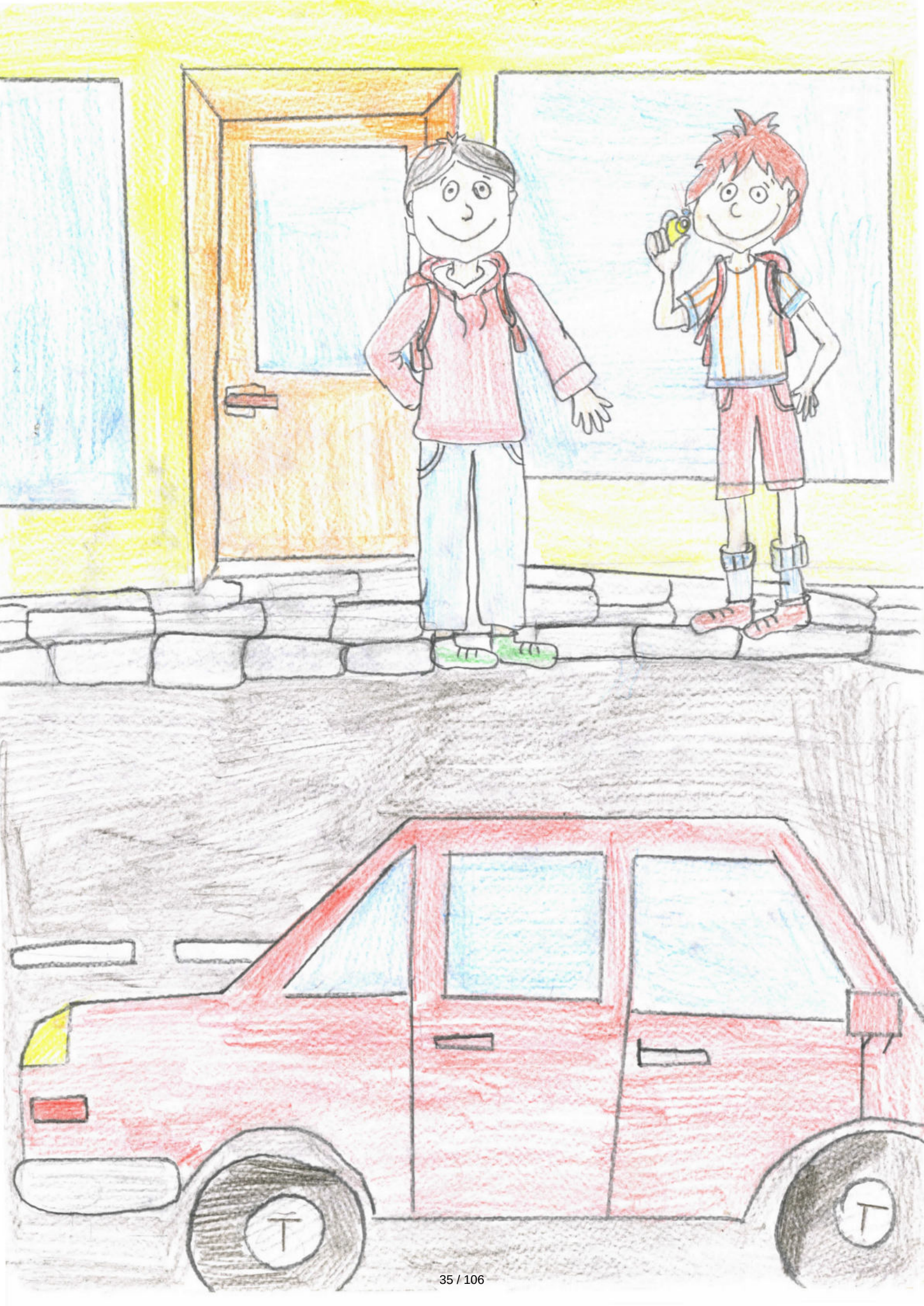

Bola raz jedna trieda, ktorej sa vôbec nedarilo. Všetci riaci dostávali samé päčky. Stále sa len bili a hádali. Do tejto triedy chodili aj Janko a Ivan. Skončil školský deň. Šli spolu domov.

Po ceste našli na zemi čarovný prsteň.

Janko a Ivko si mysleli, že je to len obyčajný prsteň. Janko zdvihol prsteň zo zeme a obzeral si ho. Pomyslel si, aké by to bolo super, keby to bol čarovný prsteň a rašepkal svoje pranie. Prajem si, aby naša trieda mala samé jednotky, aby si všetci pomáhali a mali sa radi a aby neboli leniví.

Na druhý deň prišli do školy a zistili, že čarovný prsteň zmenil ich triedu. Vyplnilo sa Jankovo pranie. Všetci sa mali radi, pomáhali si a boli šťastnejší. Zmenili sa cobidup. A tak sa skončil príbeh o čarovnom prsteni.

Mačka a pes

Mačka chodila každé ráno okolo psěj brídky, ale psíkovi sa to nepáčilo. Mačka mu vždy ukradla niečo dobré a chutné, čo dostal psík za odmenu. Nikdy sa mu nič neušlo, vždy tam ostala len prázdna miska. Keď psík zavolali nech si príde po kúsok mäsa, tak mačka vybehla a zobrala mu mäso rovno z úst a ešte ho aj poškrabala. Ostala mu tam jazva. Keď prešlo pár rokov, tak začali mať mačku radšej. Dávali jej ešte chutnejšie jedlo než psíkovi. Psík jej vrátil všetko, čo mu mačička robila za tie roky. Majitelia sa nakoniec rozhodli, že psík vrátiť do útulku a mačku vyhodí na ulicu.

Poučenie: všetko sa roz každému vráti.

Lova a Myš

V jeden neskorý večer sa sova vybrala na lov. Lietala nad lesom a hľadala myš. Ako blsk sa otočila a rýchlo letela za ňou. Keď k nej prišla, myš jej povedala: „Alexabijaj ma, budem ti na dobrej pomoci.“ Ale sova nemala dobre srdce a myš nerozala. Potom vzlietla a ďalej si lietala. Zrazu počula výstrel a spadla na zem. Bol to myšliak, ktorý ju strelil do krídla. V tom si pomyslela na myš, ktorá jej povedala, že jej bude na dobrej pomoci, keby ju nerozala mohla by sove pomôcť.

Bonaučenie: Zvážime to, čo nám druhý povedia.

STARÝ VLK

V lese žil starý vlk. Keď bol mladý, bol veľmi silný a nebezpečný. Keď uvidel nejakého malého zajáčika, naháňal ho, pokiaľ sa zajac neschoval do svojho broloka. Lesné zvieratá sa ho veľmi báli. Lenže vlk zostarol a už si nevládal uloviť potravu. Bol hladný a rozčarovaný. „Chyť ma, chyť ma“ vyrmievali sa mu zvieratá, ktoré sa na neho chodili pozerať ako špi. Ušiel si ho aj zajac, ktorého kedysi naháňal. Bolo mu ho ľúto. Dohováral zvieratám, že každému starému a chorému obyvateľovi lesa pomôcť. Trvalo to dosť dlho, ale zajac ich napokon presvedčil. Tak mu priniesli lesné plody a vodu a starý vlk im bol veľmi vďačný.

PONAUCENIE: Keď si mladý a silný, neuvedomuješ si, že aj ty raz budeš potrebovať pomoc.

Neposlušný orangutan

Malý orangutan bol veľmi neposlušný. V jednom kuse vystrašal. „Orestaň robiť koremele“, napomínala ho mama, ale neposlúchal. „Bež do kúta a veľa sa, keď dostaneš roxum!“ Covedel mu otec, ale orangutanica nevedela, kde je kút, tak bežalo rovno na nosom. Bežal pťeros, ktorý hlbil jamu do piesku. „Ty si ale smiešny! Mala hlava veľké telo! Hahaha!“ Pťeros si ho nevšímал. Keď bola jama vyhlbena pťerosica aniela vajce. Chystala sa sadnúť si na vajce, ale orangutan ju posobil a spadla. Orangutan schmatol vajce. „Futbal! Hrajme futbal!“ Zariechal a kopol do vajca. Vajce lečelo až dopadlo na zem a rozbito sa na mäme kusky. Pťerosica najprv skamenela od hrôzy, potom vydala hrôzivý avak a nakoniec sa rozplakala. Jej plač privolał pťeros. Orangutan nevedel, čo sa stalo, ale keď videl, že ho pťeros mahaňa roxutlekal sa. Pťeros ho dohnal a kopol ho. Orangutan lečel a lečel a dolečel až do kúta, kde ho nedavno poslal otec.

Conančenie: Keď nikomu ubližujeme nebudeme prečapeny, keď nám to vráti.

Mravec a jež (Bájka)

Bol raz jeden mravec a ten sa chválil tým, že je najsilnejší v okolí. Pýšil sa tak veľmi, že sa roznieš-
lo lesom až k ježovi. Ten sa rozhodol overiť si to.

Vybral sa teda veslom na mravcom celým lesom. Už na diaľky počul krič, no nevidel nikoho. „Tu dole! Tu dole!“ Jež sa sklonil a vysmial sa mravcovi: „Tad by nás byť akože to silné miera?“ A mravec odpovedal: „Áno! Poxeráš sa naňho!“ Jež dozrel náchvat smiechu. Vytiahol mravca na súboj v prešahovaní lanom nad riekou. Našiel dobré miesto, doniesol lano a súboj sa mohol ma-
čať. Keď v úvode mravec preprával, Bol už skoro v rieke. Videli to ostatní z lesa a pribelli kamarátovi na pomoc.

Mravec krámu pocítil silu priateľstva a ježa porazili a skiašli do rieky. Z toho vyplýva ponaučenie, že v jednote je sila.

Adam Hartshorne 5.B

Medveď a liška

Ked' liška po prvý raz zavrata medveďa, vydesaná sa schovala do kríka. Dostedy nevidela také to veľké zviera a veľmi sa ho strákla. "To mu si byš veľmi nebezpečný tvor! Čím iným by si mohol napchať brucho než liškou? Tvojimi veľkými labami by hádam aj stromy vedel vytrhať zo kme!" mudrovala a v svojom úkryte so strachom vyčkávala, kým sa medveď poberie preč. Na druhý deň ho stretla opäť a znova sa pred ním ukryla. Je to veľké zviera, to je pravda, ale pohybuje sa dosť ľahavo. Možno by som aj vedela újsť, keby ma začal prenasledovať!" pomyslela si liška, keď sa ku medveďovi otočil a pozrel jej priamo do očí. Liška razom utiekla. Na tretí deň znova zaskliadla medveďa ako sedí pri strome a spokojne sa hračie. Liška sa prikrčila a zvedavo pozorovala obrúsky zviera, ktoré sa jej už nezdaľo príliš nebezpečné. Ukáž sa, kľakolček si!" ozval sa po chvíli medveď kamarátsky. "Nemusiš sa ma báť a ubíjať, užje sa toho každý mu. Liška uznala, že medveďa ale odhadla a pozvanie prijala.

Príbeh: Najviac sa bojíme vecí, ktoré nepoznáme. Keď ich spoznáme už pre nás nie sú také strašné.

Medved' a sova

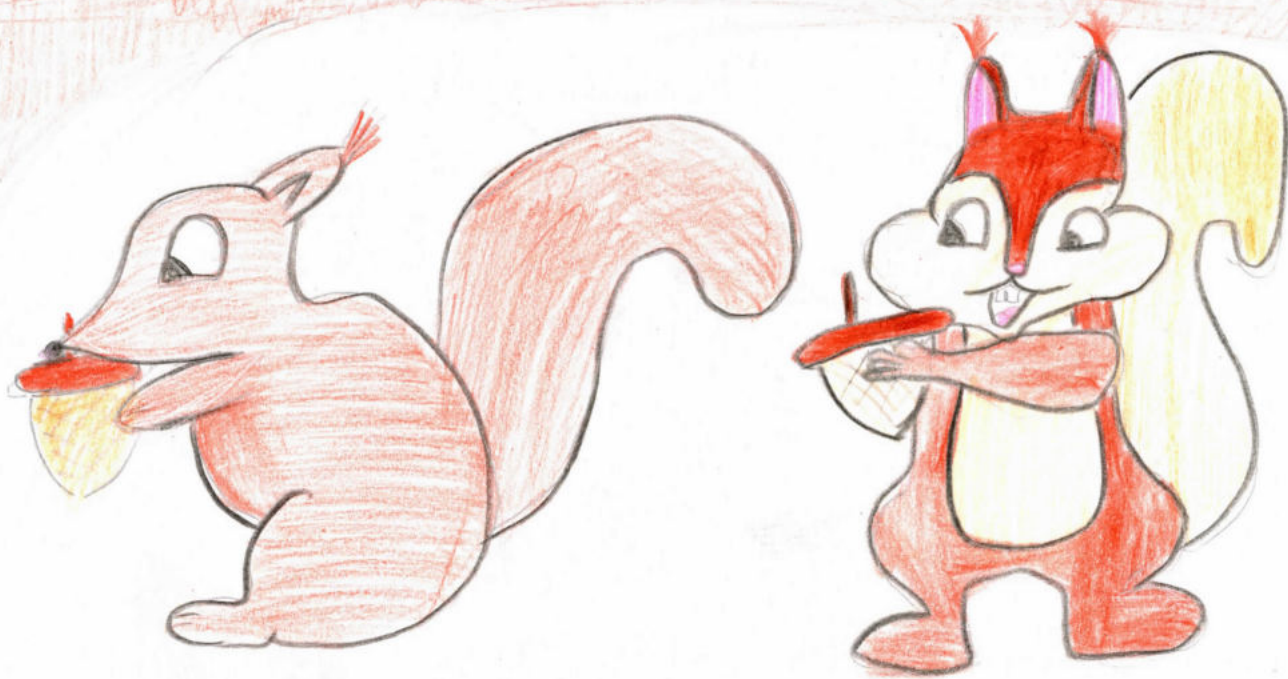
Raz stretla sova medveda a povedala mu: „Dávaj si pozor v lese sú poľovníci môžu ťa zastreliť.“ Medved' pokútil hlavu a povedal: „No určite ja som veľký a silný, mňa sa všetci boja, čo škôr by by si si mala dávať pozor, lebo ty si malá a slabá.“ Sova rozmýšľala, čo mu má povedať. „Ja som ťa prišla iba upozorniť, ale keď budeš potrebovať pomoc, tak ti nepomôžem.“ povedala sova. Medved' sa otočil a pokračoval v ceste, celú cestu nad tým rozmýšľal, čo mu povedala sova. Uložil sa na spánok a zobudil ho výstrel. Rýchlo utekal, že si nevsimol, že ide k jame. Medved' začal kričať: „Pomôc!!“ Sova ho počula a išla za ním zavolať ostatné zvieratká a vyfúkli ho von. Medved' sa veľkým podľakom za pomoc.

Sestry neveričky

Due sestričky neveričky byvali vedľa seba v starom dube. Jedna bola usilovná a celý rok si poctivo zbierala zásoby na zimu. Druhá sa rada kabácala a vysmievala sa usilovnej sestre, že sa nevie kabácať a stále myslí na prácu. Upadli prvé listy zo stromov a usilovná neverička zbierala zásoby ešte usilovnejšie. Brachu prišla zima, napadlo veľa snehu a neveričky sa schovali dnu. Jedna si pochutnávala na zásodách a druhej vyhrávali muzikanti v brušku. Keď už sa to nedalo vydržať, prišla ku usilovnej sestre, či jej nedá niečo pod zub. Tá sa rozosmiala a povedala: "Vidiš, vidiš, sestra moja, ako si si nazbierala tak máš." Hladná neverička si uvedomila, že sa celé leto aj jeseň k sestre nesprávala pekne. Usilovná sestra bola nielen pracovitá, ale aj múdra, a tak sa so sestrou podelila a porvala ju na zimu k sebe. Lenivá neverička pochopila, že bez práce nie sú koláče a od jari už zbierala zásoby aj ona.

Medved' a sova

Bol raz jeden medved', ktorý mal silu ako hrom, ale nemal čo jesť. Hľadal niečo pod kmeňom, ale nič nenášiel. Raz na strome zbadal sovu a chcel ju jesť. Medved' mačal drážd stromom, ale múdra sova mu povedala nech ju necha' na pokoji.

Medved' ale neprestal, a tak si sova sadla na najnižší konár. Medved' si so všimol, vyskočil, ale sova pohotovo odletela a zlomila konár. Spadol medvedovi na hlavu. A tak sa medved' presvedčil, že múdrosť sovy je viac ako jeho sila.

Líška a Medved'

Bol raz jeden Les, v ktorom žili
zvieratká a všetky sa mali navzájom rady.
Ale predsa sa našli dve zvieratá, ktoré
či veríte alebo neveríte, sa znechávajú. Boli
to medved' a líška. Jedného krásneho dňa si
medved' kúpil kosu. Hneď bežal za
zvieratkami aby im ukázal kosu. Keď kosu
zbadala líška, zaujímala si, že kosu majú
mat' a medved'ovi kosu ukradla. Na druhý deň
šla kosu vyskúšať. No kosu narazila do
kameňa a pokrivila sa. Líška sa zľakla a
hneď ju šla medved'ovi vrátiť.
Medved' príde domov, vidí pokrivenú kosu. Šiel
sa spýtať zvieratiek, kto mu ju zničil. Až
prišiel k líške. "Líška ty si mi pokrivila kosu?"
pýta sa medved'. "Nie, ja nie!" odpovedala líška.
Medved' šiel smutný domov. V noci mala

Liška zlé sny a spala hrozne. Ma rilo sa jej, že
 medved' zisti, kto je zlodej a mala vyčítky sveta mrq. Na
 druhý deň sa mušla priznať. A od toho dňa a liška
 a medved' nenávidia.

POVEST O STROMOŠOVI

Bol tam jeden strom, ktorý žil z breckého sečnín.

Uvidel parťu svojich spoluvníakov. Tak išiel za nimi. Pýtali sa ho, kde bol a čo robil. No ale za chvíľku prišla aj ich nadherná spoluvníčka. No chlapcom sa so dňom páči a na ale videli, že sa strom, dal. So reči, no spoluvníčkou tak si chlapi povedali, že si ho keď pôjete a sečnínu počkajte. Ako povedali, tak sa aj stalo. Spoluvníci si naňho na druhý deň počkali a čakali sa ho vyjsť osácky no nie také ako vždy, ale strom so neviešil. Osam sa ho myšali, že keď sa mu páči on hovoriť, že sa spoluvníčka no viera. A v tej chvíli naňho spoluvníci skočili a ričali ho. On však usiel a vylietol na ostrú skalku a myslal si, že im usiel no ale spoluvníci sa objavili za ním a pomysleli sa, že nemu no on už nemal kam ísť. Tak skočil na skaly a odhodil na ostrú skalke no. ňom stojí najvyššie položený strom, ktorý vypúšťa smolu ako slzy riekavy.

Poveš o obrov šik-a-movi

Bol raz jeden obor, ktorého prezývali šikam. Býval so svojou rodinou na samose uprostred lesa.

Niekoľko ho nemal rád, preboje, ubližoval a šikanoval deťi. Jedného dňa sa vybral do nákladnej školy v Dohom Kubine. Keď vošiel do budovy, rozbiť celú dvere, lebo sa do nich nevošiel. Na škole sa práve začalo vyučovanie, ale hluk všetkých vystrašil. Učiteľ sa ho snažil zastrešiť, ale nepodarilo sa mu to. Obor chodil po celej škole hľadať deťi. Keď išiel dole schodami, padol a celý sa rozlúť. Škola sa rozbiehala a vystrašení deťi sa utekali pozrieť, čo sa stalo. Deťi k nemu prišli a chceli mu pomôcť. Obor vstal a začal im nadávať, vyhrážať, sáhať ich za stary za uši. Jeden chlapec menom Riško, šik 6.B, utekal do riadielne a začal rozprávať do rozhlasu, aby sa všetky deťi okamžite dostavili do telocvične. Tak sa aj stalo. Musíme spolu vymyslieť plán, ako ho zastrešiť. Lucka navrhol, aby sme mu pekne vysvetlili, ako sa má v spoločnosti správať. Odvážne vyhodili a išli naplniť svoj plán. Počúvaj náš milý obor, my vieme, že aj ty máš rodinu a malé deťi. Oni sú preme ako my, možno o trochu silnejšie a väčšie. Určite by sa ti nepáčilo, keby aj oni chodili do školy a niekto im tam ubližoval. Obor si uviedol, čo si urobil. Rozplakal sa z dojata. Všetkým sa ospravedlnil a povedal, že to už nikdy neurobí.

Na mieste, kde plakal, dodnes majú fontány, ktoré chli obrovské slzy.

Povest o obrovi Lih-a-movi

Na krásnej Orave kedysi žil obor Lihana. Bol veľmi silný a hrubý, ťahanoval ľudí, preto ho ľudia tak pomenovali. Tým, že bol veľmi veľký, nenávil sa nikto, kto by sa mu postavil na odpor. Preto si myslel, že môže ľahčomú ubližovať. Ľudom sa vysmieval, bral im veci, jedlo robal si, čo chcel. Jedného dňa prišiel ku pastierovi a všetko mu požadol. Pastier sa veľmi nahneval, lebo prišiel o svoje zvieratá. Jeho deti nemali čo jisti. Preto našiel do dediny a prosil, aby sa všetci Lihanovi postavili. Viaceri sa ho však bali. Po pár dňoch zabúraj dom. ďalšiemu dedinčanovi a robval mu dobytok. Ľudia si povedali, že ho nie je správne a musia sa hneď spojiť proti Lihanovi. Spojili sily, vymysleli plán, aby Lihana zabil nedobré maobchádzanie. Keď sa s tým stretával neustále, že sa mu celá dedina stavala na odpor a pritom sa mu vysmievala, tak nistil, že rovnako sa správal on. Preto sa obor zmenil na muchy.

Povešť o dрови Ёк-а-мови

Raz v jednej peknej škole bol žiak ktorý sa volal Matúš. Na túto školu prestúpil pred rokom. Najprv vyzeral ako celkom normálny chlapec. Bol ľúby a s nikým sa nerozprával. No teraz druhý rok čo u nás je sa začal správať úplne inak ako ho oni poznali. Bol viac zhoršivejší ako pred tým. Rozprával sa s parou chalanov so starším ročníkom. Nemali najlepší povest. Hovorilo sa že Matúš začal robiť deťom v škole zle. Najprv to boli len také malichernosti no po dňa na deň sa to zhoršovalo. Prešlo to do veľkej škandály. Učiteľky ho chceli dať do disciplíny no deti mali lepší nápad. Zaskakovali ho na veľkého obra ktorý sa volal Ёк-а-м-ов. Deti sa teraz vysmievali jemu aký je z toho obor. Povedali že pokiaľ sa zmení premenia ho späť na Matúša. Ale ak sa nezmení a bude stále taký veľký že oslane oborom navždy a do dvoch rokov skamenie. Dali mu na to pol ruky. No obor to nevedelo neveril tomu. Robil naďalej stále zle. Pol ruky ušlo ako voda. Deti mu povedali že keď že sa zmení oslane oborom navždy. V tom ho vyhodili zo školy. Obor si to už nedy uvedomil ako sa správal a že to

je narysuj, ako deli povedali tak aj bolo. Do dvoch
rokov skamenel. Premenil sa na vysokú horu. Z
oboch strán hory vytiekli z hory dva vodopády.
Ľudia hovoria že to sú dvere plakajúce oči. V
hore je vyryté „Každé slovo čo si vykonáš sa ti vždy
vráti“.

Pravda o obrovi Lik-a-novi

Raz sa narodil jeden chlapec, ktorému vždy hovorili, že je nepodarený, robil ostatným zle, šikanoval ich.

O približne 20 rokov sa kvôli tomu stal obrom. No prvá sa nepoučil z vlastných chýb. Raz sa stalo, že obor ukradol dieťaťu zmrzlinu. Preto veľa ľudí robil zle. Celé mesto ho nenávidelo. Z tých malých vecí si ľudia z mesta prišli, aby ho nejaký kúželník naklial. Veľa ľudí toho kúželníka hľadali, ale hľadali márne. Jeden človek obišiel celý svet, aby kúželníka našiel. A našiel ho v meste pod kameňom. Spýtal sa kúželníka, či by obra Lik-a-na nenaklial. Kúželník súhlasil. Človek s kúželníkom sa museli vrátiť, aby kúželník obra naklial. Keď sa vrátili a obor sa dozvedel, že ho idú nakliať, tak prosil o milosť. Povedal, že sa polepší. Dali mu šancu. Ale takú, že ak Lyžďon nikomu nebude robiť zle, tak nebude nakliať. Vydvoľal iba 2 dni. Ľudia už ďalej nemiesli so ako im vkrse robí zle. Povedali kúželníkovi, aby ho naklial. Kúželník ho naklial na obrovský kameň.

Z toho kameňa kvapkala voda. Hovorí sa, že sú to obrove slzy.

Bol raz jeden chlapec, ktorý šikanoval mladšie deti. Volal sa Leo a nikdo sa mu nedokázal postaviť lebo na svoj vek bol neprímaerane vysoký a mladšie deti sa ho samozrejme báli. Vždy po škole museli chodiť za Leom ku potoku pri škole a doniesť mu to čo si práve pomyslel. Raz to boli peniaze, potom sladkosti a niekedy aj ich hračky. Medzi jeho obeť patrili aj Andrej, Mišo a Lenka. Jeden deň ako vždy postupne krácali so sklonenými hlavami k potoku, keď razu Andrej prehlasil: „Ja sam nejdem!“ „Čo si zabudol, čo povedal? Ak neprídeme môžeme nám ublížiť.“ Odpovedala Lenka. „Tak sa mu postavme! On prečca traja a on je sám.“ ozval sa „Mišo,“ ale budeme potelovať plán.“ A tak vymysleli, že ho do toho potoka vhodia a utečú preč. Vyzerali síce namotivovaný, ale nohy sa im hiasli tak, že ledva krácali. Keď konečne došli k potoku Leo zvolal: „Kde ste boli tak dlho?!“ a potom nastavil ruku, ako keby čakal na peniaze no namiesto toho sa deti rozbehli a strčili ho do potoka. Hneď chceli začať utekať, keď si všimli, že Lea nikde. Akoby sa prepadol pod zem. Deti rastali prekvapene stáť na mieste a so chuťou hľadania sa rozhodli ísť domov s pocitom víťazstva.

deti

Leo sa už nikdy nevrátil a tak potok pomenovali šikanátorský potok.

Povesť o Ľikankách

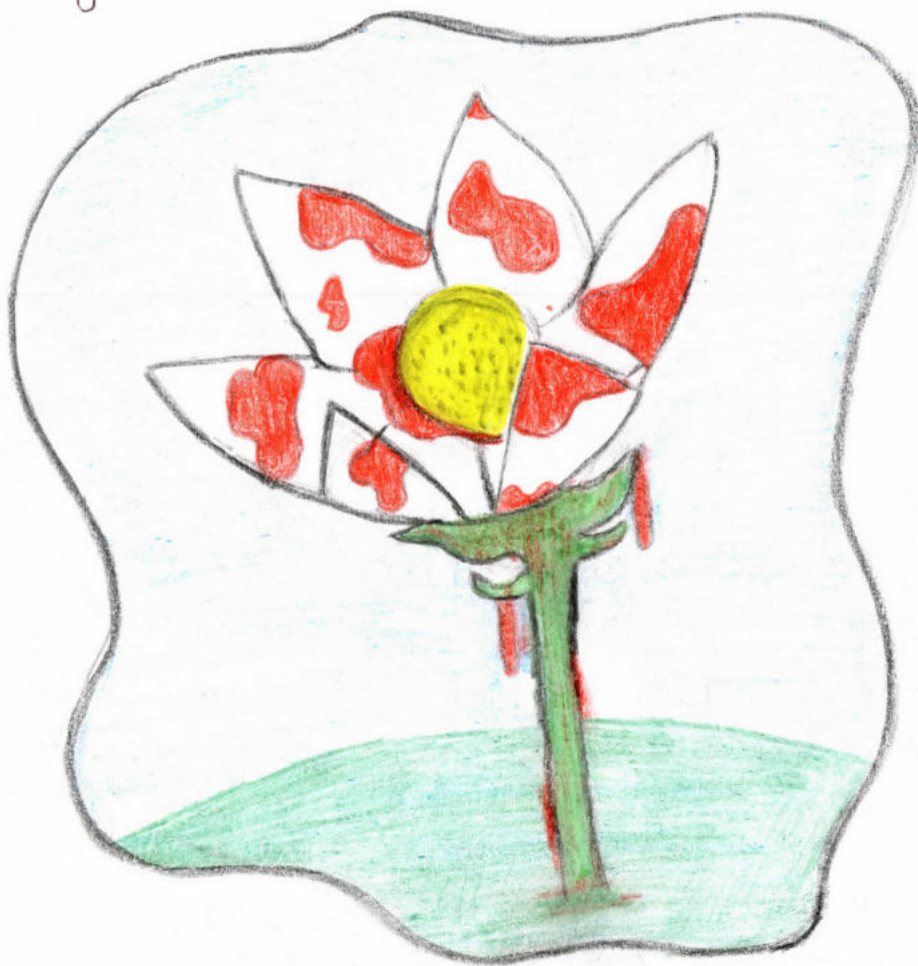
Bol raz jeden domček na opustený hús posiatou miliónmi kviečkov bielych ako sneh. V ňom býval Ľeko so svojou mamou a mladším bratom. Ľeko každý deň chodieval na pachtádzky okolo vysočianskeho hradu, ktorý ležal na kopci nad malým mestiečkom.

Bývala v ňom princezná Anička, krajšiu princeznú nebolo široko ďaleko. Ako každý deň Ľeko chodieval okolo toho hradu, ale raz si všimol, že na balkóne sedáva nádherná princezná, ktorá vyšívala ponožky. Ľeko od nej nevedel odvrátiť oči, princezná si ho všimla a priateľsky na neho zamávala.

Ľeko sa rýchlo spamätal a bežal domov. Doma na ňu nevedel prestať myslieť, nevedel čo si má počkať. Na druhý deň sa Ľeko znova vybral na pachtádzku okolo hradu a zobral so sebou aj kyticu meľobúlych kviečkov. Keď prišiel ku hradu, princezná, ako obvykle, vyšívala ponožky. Ľeko sa jej odhodlavo opýtal či môže vyliezť sa ňou. Princezná sa nudovala, že mu dovolila vyliezť sa ňou na balkón. Ľeko jej podal kvety, princezná sa veľmi páčila ich vôňa. Ako dni plynuli Ľeko každý deň chodieval na Aničku na balkón, raz sa rozhodol požiadať ju o ruku. Preto sa skoro vybral z domu a usiel do mesta, kúpiť snubný prsteň. Na obed už stál na balkóne hradu a kľopal na okno. Anička sa na neho rozospala škerila. Ľeko nevedel čo sa deje, razom sa Anička začala premieňať na škaredú čarodejnicu. Ľeka amokovalo, ako vôbec nečakal! Ako by povedal, že je Anička čarodejnica? Aj keď sa mu zdalo divné, že bývala úplne sama niala sa neviešil, bola však krásna. Ľeko sa spamätal zo dvŕci, keď čarodejnica zdvihla ruku s pazúrami. Zoskočil z balkóna a rozbehol sa domov, čarodejnica mu bola v päťkách. Prebehol cez les a čisťinku, ktorá delila hrad od jeho domova. Už videl hús s miliónmi kviečkami bielymi ako sneh, dýchal mu už len kúsok od dverí jeho domu. Ale čarodejnica Anička ho prelodila jej ostrými nechty. Z Ľeka vykrýšla krv, dýfal že ho jeho mama púde zachrániť, ale nič ~~sak~~ sa nestalo. Možno neboli doma, možno ho nestradali alebo sa mu so veľkou

len snívalo? meholičie kviesky nasakovali jeho krv. Drazu
sa mu hlava raskočila a on počúval útlan. Už nebolo nič,
nič len meholičie kviesky nasiaknuté jeho krvou.

Odrodety sa piero biele kviesky s červenými škvrnkami
narýrajú šikanky na počesť Jera Yikanovického.

Ľik a Nor

V dedinke s návrami Ľiš mali dvoja najväčší nepriatelia volali sa Ľik a Nor. Bývali blízko vedľa seba a neustále si robili ňu.

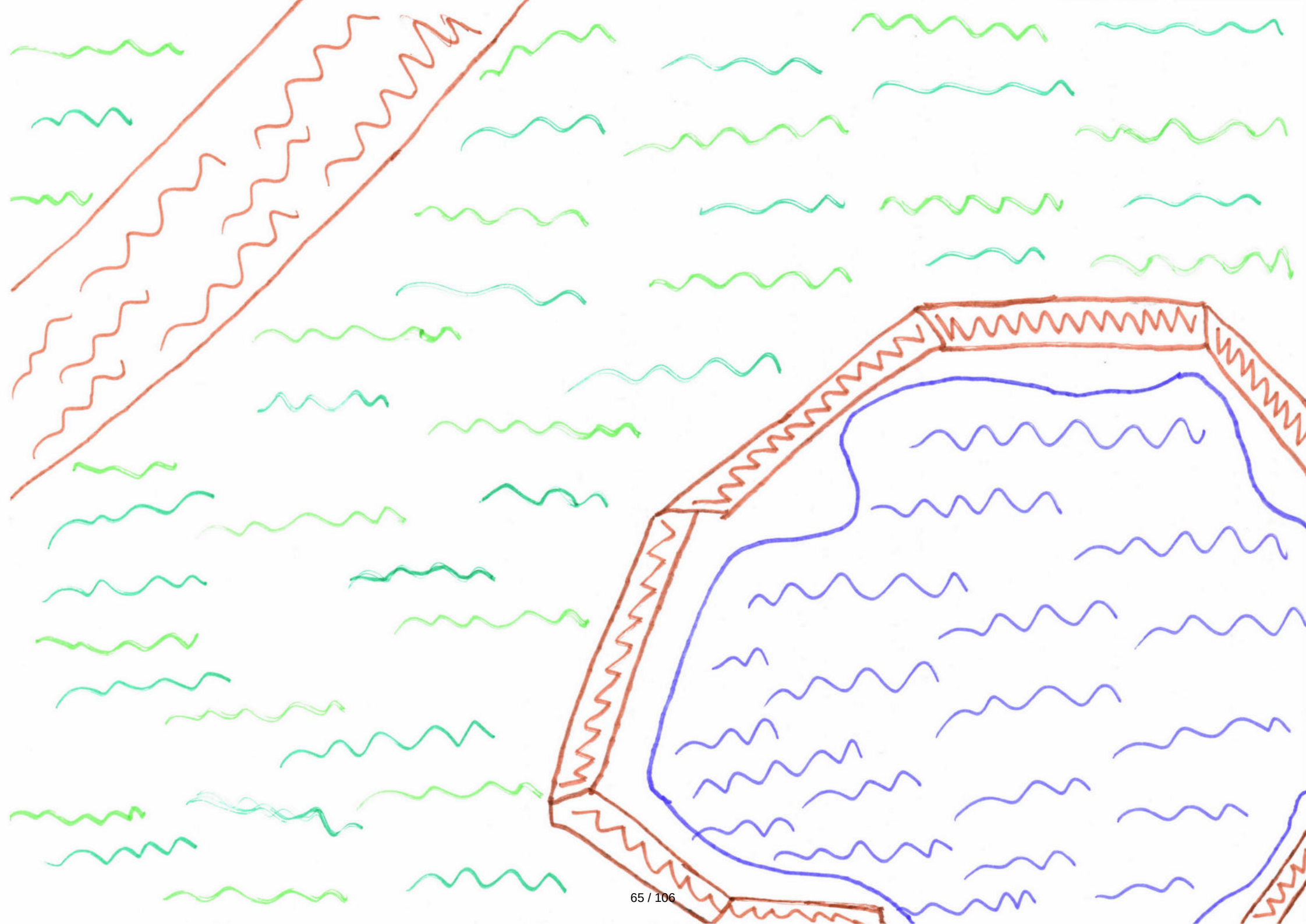
Jedného dňa išiel Nor domov zo školy a videl Ľika ako išiel celý uplakanej po ulici. Nor sa na ňom hneď začal smiať a hovoril mu, že je Bala, Plačko a podobné veci. Ľik ho úplne ignoroval, nemal energiu mu odpovedať a tak ho iba obišiel a pokračoval v ceste. Keď Nor prišiel domov začal mu písať správy typu: „si slabý ako bala“, alebo „ne sa nehambíš chodiť sako po ulici“. Keď sa Nor nudil a tak sa rozhodol, že vyleje Ľikovi na schody olej a bude ho ponorovať ako spadne. Keď to konečne dovykleral bežal domov a ponoroval sa cez okno. Či sa mu už rozšiarili, keď videl ako sa konečne otrávil dvere. Vyšiel mu ním Ľik s plnými ľasťami v rukách, ako keby sa niekde sťahoval. Ľik si však všimol mokré schody a keďže už vedel, čo by sa stalo, keby po nich prešiel tak radšej vyšiel madným vchodom. Nor bol nashvaný a chcel ísť von nabíčať na Ľika, keď v tom ho zastavila mama, že sa s ním potrebuje porozprávať. Mama Nova naviedla do obývačky, sadla si oproti nemu a povedala „adoptovali sme ti brata“. Nor nevedel, čo si má o tom myslieť. Keď sa mu páčilo byť jedináčikom to uradomil si, že mu bude môcť pomáhať robiť naschvál Ľikovi. „Príde už majtra ráno“, oznámila mama. Nor išiel do svojej izby a hneď aj naspal. Ráno ho zobudil mroniaci mronček. Nor bežal ku dverám a otvoril ich. Dúšlo mu už nle, keď videl toho človeka na dverami. Bol to... Ľik. Nor bežal na mamu, že či si robí srandu. Mama povedala, že nie a odviekla Ľika do jeho novej izby. Nor prišiel k Ľikovi a Ľik prehovoril „maji rodičia mali autonehodu a neprešli so“. Novovi to prišlo ľúta a ma veľko sa mu ospravedlnil. Ešte niečo si musím povedať, celý život ňijem v kľatke, keď odpadne posledný list na strome v našej náhrade stane sa mo mňa kamení“ povedal Ľik. Na strome už zostal iba jeden list a preto nor povedal „podme si užiť posledný deň“. Chlapci prešli celú dedinu a udobril sa.

Nakoniec si sadli na kopec nad dedinou, kde sa rozprávali o všetkom čo spolu mažili. Keď už bolo veľa hodín tak sa rozhodli ísť domov. No potom Ľik nakopol o kamení no ma nemu dopadli už iba kamene. Nor sa rozplakal a potom na kamení vyrástol hradi, ktorý pomenoval Nor, Ľišský hradi po obci, nad ktorou sa nachádza.

Podok Ľibanka

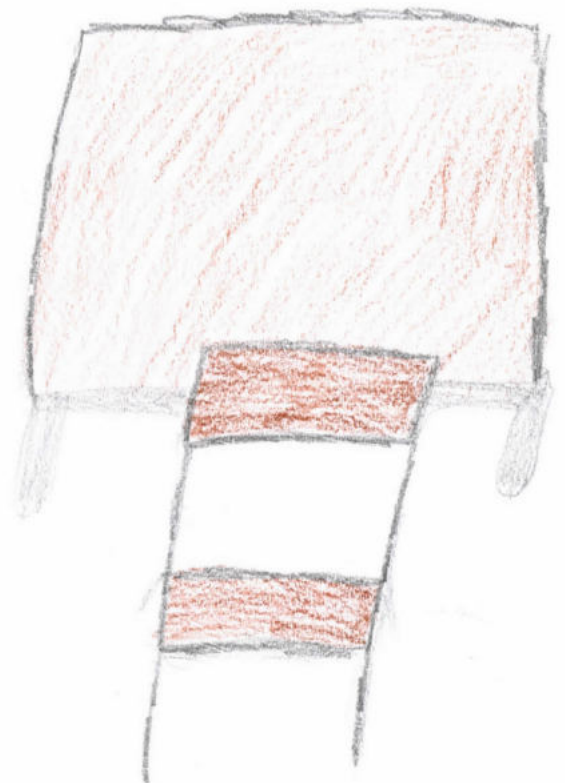
Podok Ľibanka má zaujímavú históriu. Keď starší pán Jozef Ľibank, ako vyčajne vyskupoval z
 lode a so svojimi spúšťačmi v zahradách uplatňoval domov. Ako išiel, započul sa do
 Vyschnutého podoka. Dom robil tu podok siedi a nikto ani pritom prítomného nepohyb. Po
 chvíli odobiel rok od podoka a pokračoval v ceste. Doma po večeri celý unavený satúbol
 do svojho spánku. Noc bola tichá a tmavá, keď tu Jozef brý spánok prerušil niečím
 zvlášť. Jozef vyšiel pred dom obzrieť a nájšiel si, že aj iní susedia stoja pred domami.
 Ľuďom bolo púť čo sa viac a viac, po chvíli si uvedomili, že to je rovnaký rody. Títo
 rody usúdili, ale nie vedeli. Z domovho lanka dediny bolo vidieť ako čo h... a na do dediny
 navráti voda. Občania rýchlo bežali domov, ubýžňali najvyššie meci a aj oni sa s deťmi
 ubíjali. Iba Jozef ako príkladom k sem stále stál na mieste. Vydal sa smerom
 k chrámu a došly dubové dvere rýchlosťou vetra otváral. Keď mal dosiahť dverí
 otvoril ich a vyšiel s nimi von. Bežal tu podok a do seba ubíjal prítomnosť došly.
 Zachvilu vytratil celú hranicu obok podoka až do stredu domovho lanka pri chráme lanka
 dediny. Po ubíji poslednej došly chcel rýchlo ubíť, ale voda ho zatiahla a robila sa
 selon. Voda sa v rámci hranice volila smerom do podoka. Iba málo rody prešlo cez hranicu
 na pevninu. Keď sa voda usadila, občania postupne prichádzali za pozrieť čo sa
 stalo. Našli vodu v podoku a obok veľkého lanka, ale nikde nikoho. Na ďalší
 deň sa bolo sčítanie, aby zistili či náhodou niekto zahynul. Čítanie bolo
 celkom dobre a málo čo chýbal jeden človek - Jozef Ľibank. Keď dobrovoľníci išli
 prehliadať podok. Medzi vodou našli aj Jozefove mŕtve telo. O päť dní na jeho pohreb
 do počovali medzi vybraných ľudí z sakbiu čon k nemu premerovali podok
 z Vyschnutého podoka na podok Ľibanka. Tento podok dobrým lesi na východe
 Ľibanka.

Povešť o Ľukanovi

Bol raz jeden chlapec, ktorý býval v meste Dolný Ľubňa a chodil do školy s názvom Petra Škrabáka. Volal sa Robko Turčian a bol žiakom triedy 4. A. Mal dobrý vzťah s učiteľmi, rád sa učil a z každého lektora mal jednotku. Rád chodil do prírody so svojou mladšou sestrou Jankou Turčianskou. Svoju rodinu mal veľmi rád. Rodičia mu radi pomáhali, keď potreboval pomoc. V jeho triede bolo dvadsaťštyri žiakov. Všetci si navzájom pomáhali a mali sa radi, ale čím boli starší, začali sa viac hádať ako si pomáhali. Robko už bol žiakom 7. A, ale ako pred rokmi už sa neučil, nechodil do prírody, sedel na počítači a z lektor dostával samé trojky. Rodičom bolo ľúto, že sa z takého dobrého chlapca stal taký ľadák. Ale už sa to stalo kvôli tomu, že žiaci sa mu vysmievali a nechceli ho prijať do svojej partie partii. Preto sa z Robka stalo to, čo sa z neho stalo. Raz ho spolužiaci prehovorili na to, aby nalepil návnadu do vlasov jeho spolužiaky. Užle robil niekomu ale, a tak ho začali volať Ľukana. Robko (Ľukana) si začal vyháňať rovné problémy, ale jeho rodičia to nenechali len tak. Začali ho učiť čo je dobré a čo nie. Nás Robko to celé pochopil a radšej sa vyhýbal problémom a jeho spolužiakom.

A tak sa škola stala pomenovaním pre činnosť,
ktorú nikto nemá rád a Robko u nás nikdy nič také neurobil.

Lik-a-m a krajomný hrad

Bol raz jeden hrad volal sa Starhrad, ktorý bol veľmi krajomný. V tom hrade žili dvaja, ktorí sa veľmi milovali.

Dobor, nymfal ako by "semia", šaredý a nymfal, ale mal veľmi dobré srdce. Na druhej strane tu bol aj slávny Dobor, ktorý bol krásny ako "najkrásnejšia princezná". Narodil sa Dobor bol tiež pekným srdce mal ale a pichľavý. Dobor stále miloval Dobru. Jedného dňa Dobor smutnil kamienok krásy. Dobor si myslí, že mu ho sobral Dobor. Tak išiel on nymfale ho sť. Dobor bol nymfal a smutný. Dobor chcel pomôcť, aby došiel, že nie je taký slávny ako si myslí. V tom sa objavil veľký obor s menom Lik-a-m. Bol to veľký pichľavý, lebo každého oba došiel ešte nevideli. Ujavil sa ako jasny blesk z neba a spýtal sa Dobru: "Čo naj si stávil kamsi krásy je tak?" "Ano" prikývol Dobor aj keď bol pichľavý, že odkiaľ by mohol obrovský obor vedieť čo sa deje v jeho sive. Lik-a-m sa pousmial Doboru, že ten kamsi krásy sobral on. A prečo? Je to asi jasné. Lik-a-m je obor, ktorý sa objaví, keď niekto niekomu ubližuje a nemá, ale skutočne nemá nádej, keď sa ubližuje. Lik-a-m povedal Doboru: "A teraz Dobor si ma sblánil. Prečo stále ubližuješ Doboru?" "Lebo je šaredý ako semia", dodal Dobor. "Dobre, ako chceš", nymfal si cíti a sľúbil sa mu slobodne. Dobor bol odrazu milý a dobrý, bol aj trochu šaredý. Vyšiel úplne ako Dobor, a zase Dobor nymfal ako Dobor. Bol to čudné, vram sľúbil Dobor vrátiť Dobru, mal to veľmi blízko k sive, ale nebol to si-kama, lebo Lik-a-m nechcel sivevať. Bol to ako najkrajomnejšej nymfale. Dobor a Dobruj boli vram sľúbil vrátiť, že ako sa asi cítil Dobor, keď ho Dobor miloval. Veľmi rád mal ako sa správal. Ubehlo mesiac, a stále boli v krajíni Dobor a Dobruj sa objavil Lik-a-m a pýtal sa, že ako sa cítili. "Nebolo to vôbec pekné a dobré", povedal Dobor kamsi dodal Dobor: "Veľmi som rád mal ako som sa správal k tebe Dobor. Mami ma to!"

Ani to nepovedal a prave boli sere so mojimi bratmi.
A musim sa budet cistnat pale Zlbor a Dobor boli velmi dobrí
humoristi.

Viktória Hudecová

Gik-a - no A obor

Gik-a - no bol chlapec, ktorý sa nedávno presťahoval z Číny do Francúzska. Prestúpil tam na školu. V jeho novej škole sa o ním nikto nebolil. Gik-a - no nevedel prečo sa o ním nikto nechel bavil a bol z toho smutný. O pár dní počul jeho spolužiakov, ako ho ohovárali a smiali sa mu za to aké má oči a ako vyzerá. Bol z toho celkom sklamaný, nikdy nikoho nehováral, v podstate ho nemali radi len kvôli tomu, že vyzeral inak ako oni. Pokračovalo to takto dlhé týždne, skoro nič sa nemenilo. V jednom deň išla Gik-a - nova škola na výlet do neďalekého lesa. Gik-a - no sa zdájal radšej vzadu a ako vždy, sám. Zrazu sa pred ním objavil obor, pútko sa ho bali, no Gik-a - no ani moc nie. Obor sa chel pomôcť Gik-a - novým spolužiakom, ktorí mu robili zle a smiali sa mu. Gik-a - no bol prekvapený a nechápal, prečo mu obor pomáha. Obor robil Gik-a - na do jeho obrovskej ruky. Obor mu povedal: "Keby sa ma, som tvoj dávny predok a volám sa No-šik-a - no, v mojom veku som začal to isté, viem aké to je." Gik-a - no obor pozorne počúval ďalej, chel o tom vedieť viac... Tak obor pokračoval: "Keď už škola prestala, dostal som nadprirodzenú silu, bolo to to pre mamičko smrti sa premením na lesného obra, ktorý bude pomáhať tým, ktorí sa potrebujú, teraz som tu pre teba", povedal mu obor... "pomôžem ti", doplnil No-šik-a - no! Gik-a - no sa obor opýtal, že ako mu môže pomôcť. "To uvidíš", povedal mu obor. Za pár dní sa začali diať zvláštne veci. Tie čo robili predtým Gik-a - novi teraz o ním začali hovoriť. Gik-a - no sa o nimi nechtel kamarátiť nechel, no potom sa postupne skamarátili. Jeho spolužiaci sa bali, že ich lesný obor zachráni, no nebol to jediný dôvod prečo sa o ním skamarátili. Dôvod bol aj to, že si uvedomili to, že sa k nemu správali zle a nespokojili si ho. Gik-a - no sa v škole učil dobre a so spolužiakmi sa kamarátil aj po škole.

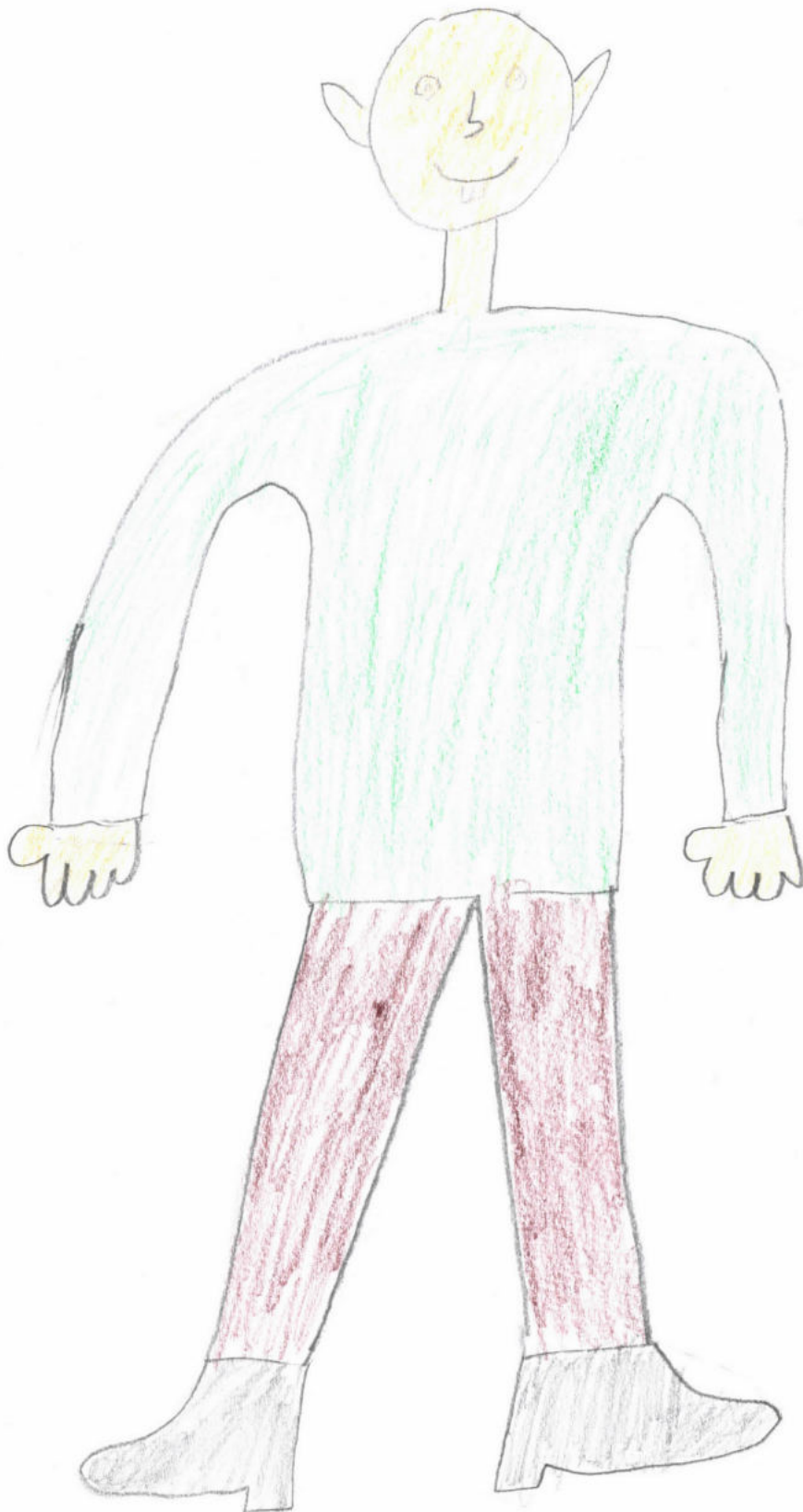

Abor Šikan

Jedného dňa sa Abor Šikan dozvedel o šikanej šikanej na jednej z mnohých škôl. Veľmi sa potešil, že tam môže zavítať. Všade, kde bola šikana, tak nesmel chýbať.

Tým, že bol neviditeľný, tak sa dostal na každú školu, každé miesto. Pretože tej šikany na tej škole bolo veľmi veľa, zavolať si na pomoc aj kamaráta Šikulu. Spolu sa tam dostali bez problémov, ale v škole nebolo nič zaujímavé. Tam bol každý so svojou prácou. Lepšie to bolo pre nich cez prestávku, keď videli ako starší žiaci robili zle mladším. A tak sa začali šikovať a porušovať ich v tom, čo robili. A začali robiť ešte viac zlé veci. Malí žiaci boli nešťastní a oni sa z toho veľmi šikali. No nešťastie neexistovalo len oni, ale boli ešte dve bývalé a šikane šikanky, ktoré po čase pochopili, že šikana nevedie k ničomu a tak ich o tom aj poučili.

Abor to bolo veľmi ľúto a so šikanovaním prestali a začali robiť len dobré skutky a už nikdy nešikanovali.

Richtár a obor Šik-a-n

V dávnej minulosti žil jeden richtár, ktorý bol veľmi slyš na chudobný ľud v dedine v ktorej žil.

Richtár bol slobodný a bezdebný muž, lebo ho nikto nemal rád. Bol slyš, namyslený, povýšujúci a nenávisný. Richtár mal niekoľko sluhov, ktorí sa museli starať o jeho majetok. Keďže chcel mať veľa majetku a peňazí, tak bral chudobnými i bohatým drahocenný majetok, ktorý si buď nechal, alebo ho predal. Keď ~~raz~~ raz išiel v lese za chudobnými chlapcami zas po niečo cenne, tak sa začali mladí chlapci zhovárať a začali vymýšľať plán ~~ako~~ ako by sa ho ~~zabavili~~ zbavili. Vymýšľali ako by odíšiel a neobrádjal ľudí. Nakoniec si vymysleli a siahovorili ho o tom, že je v lese za kopcom pri vedľajšej dedine les, kde býva najbohatší obor menom Šik-a-n, ktorý je extrémne bohatý a má veľa drahého majetku dokonca viac ako richtár. Keďže bol richtár veľmi žiarlivý a chcel mať všetko iba pre ~~seba~~ seba, rozhodol sa, že si zbaví veci a pojde ho hľadať. Keď si zbavil všetko, vydal sa ho hľadať. Hľadal, hľadal a blúdil niekoľko rokov, no už sa nikdy nevrátil. Odvtedy bol klád v dedine a všetci si spolu pekne žili.

Dodnes sa hovorí, že jeho nenávisnosť, slá a povýšajúca duša blúdi po lese a hľadá strateného obra Šik-a-na.

O obrovi Ľikanovi

Bola raz jedna veľká dedina a v tej dedine žil jeden obor. Ten obor sám strážil celé mesto a všeci mu za to boli vďační.

Jedného dňa sa ten obor ulakomil a žiadal jedno za to, že im sám stráži. Ale obor si nechal povedať a žiadal ešte vyššie pomuky jedla. Preto ľudia museli obetovať celé sýpkové obilia. No jeden sedliak sa sťažoval, že mu celé pole hynie a tak mu dal celkom premé meno obor Ľikan. Ľudia sa obrovi začali čudovať, čo ho tak nahnevalo, keď im veľké sýpkové pomuky poskytoval. Už si chcel dať trochu obilia a ono nikde. To už sedliakov a gredov poriadne namoúrilo a na obora s vidlami išli, ale čo len tolko smútku proti veľkému obrovi? A tak ten obor Ľikan začal plieniť celú dedinu. Sedliaci nevedeli, čo majú robiť a tak sašli do najbližšieho mesta poprosiť o pomoc veľkého bohatiera. Onedlho sa vrátili aj s bohatierom a on začal reč: „Hej Ľikan, prečo plieniš a ničíš celú dedinu? Prečo ochudobňuješ týchto nevinných? Prečo nie si dobrý, spravodlivý a čestný? Mal by si sa hanbiť za tieto svoje nespravodlivé činy.“ Vtom sa Ľikan premenil na jednu veľkú skalu z ktorej sa vysypalo všetko obilie, ktoré zjedol. Ihomrel preto, lebo bol veľmi cislivý a so bola najväčšia zbava proti nemu.

A tak sa ten bohatier a sedliakov usmútil a strážil celú dedinu za cenu toho, že mu všeci v dedine budú dôverovať.

O čom by rozmýšľal Malý princ v našej briede?

Ahojte, kamaráti! Ja som malý princ, cestujem po planétach a hľadám si priateľov. Dnes som prišiel na planétu s názvom 8.A.

Kedy som prišiel na planétu, zbadal som veľkú briedu plnú detí. Spoznal som všetky deti a briedy a zistil som, že sú veľmi ochotní. Dokonca mi dali haricu, a keďže som ich pozoroval cez vyčúvanie. Prišiel som na to, že cez hodiny sa aktívne hľadajú, ale vadilo mi, že sa cez hodiny vykrikovalo. Keď presládky som si všimol, že sa deti rozdeľujú do skupín a niektoré deti sú aj celú presládku samé a nikto sa s nimi ne baví. Toto by som na tejto briede zmenil, aby sa všetky deti bavili spolu a nie v skupinkách. No, ale ras sa mi páči, že deti sa chovajú milo a sú usilovné a nie sú zlé, ako deti na iných planétach. Interiér briedy je veľmi pekný, cítim sa tu útulne. Páčia sa mi tu plagáty a projekty, ktoré sú na nástenke, ale chyba mi tu trochu zelene. Keď by som zmenil stenu, lebo som si všimol, že o ňu veľa ľudí rakopáva.

Môj pobyt na tejto planéte sa mi strašne páčil, deti som si veľmi obľúbil a myslím si, že aj oni mňa. Verím v to, že si moje rady zobrali k srdcu a do mojej budúcej návsery sa veľa, čo sa mi nepáčilo, zmenia. Táto planéta mi ukázala veľa vecí, čo som nevedel a naučila ma veľa nového, ako napríklad mať dobrý vzťah so svojimi kamarátmi. Tak ja sa s tými ľuďmi a drám tým palce, aby ste sa zlepšili vo svojich nedokonalostiach.

O čom by rozmýšľal Malý princ
v našej triede.

Naša planéta sa volá 8-A trieda.

Tu sa nájdú žiaci vyšší, nižší, silnejší, slabejší. My žijeme v takej dobe, kedy málo komunikujeme medzi sebou. A preto nemáme veľmi spoločenskú triedu. Učíme sa tiež nie veľmi dobre. Nejdú nám diktáty, testy, písomky. Myslím si, keby malý princ prišiel do našej triedy, on by sa veľmi nudil! Ale iba na hodinách, lebo na prestávkach každý sa zabáva, ako iba môže. Sú tu aj dospelí ľudia, voláme ich „učiteľia“. Oni sú iní ako my, majú rôzne starosti, napríklad prácu, poistnosť, svoje deti. Malý princ keď bol vo svojej výprave po planétach, videl veľa rôznych dospelých s rôznymi problémami: pijanstvo, chamtivosť. Nikto nie je dokonalý, a preto sa všetci musíme zlepšovať.

Myslím, že malý princ by povedal, že my musíme viac komunikovať medzi sebou. A viac sa kamarádkovať a rozprávať!

Čo by si malý prince myslel, keby prišiel do našej školy

Malý princ, keď prvý krát vošiel do našej školy, videl školu plnú detí. Deti, ktoré mali sedieť v klude v laviciach a čakať na učiteľa, sa nahlas rozprávali a hádzali po sebe papieriky.

Prince sa ale na jednej strane potieril, že sa spolu bavili a neboli tam žiadne veľké problémy, ktoré by mohli navučiť ten úsavný kolektív, ktorý tá škola má. Samozrejme, ani na tie prestávky. Deti boli v skupinkách, čo sa mu nepáčilo, lebo si myslí, že keď máme tú príležitosť, ako sú prestávky v škole, tak by sme sa tam mali všetci spolu baviť a nie byť rozdelení podľa toho, či sú to dievčatá alebo chlapci. Aj keď si myslí, že keď sú už v tých skupinkách, tak sa budú viac rozprávať. No opak bol pravdou. Niektoré deti boli na molenách namiesto toho, aby sa spolu rozprávali, keď majú na to vyhradený čas. Videl tam krásne nástenky, ktoré vytvorili tísiace s ich prami učiteľkou a hneď sa mu zapáčili. Nástenky boli plné farieb, ale bola v nich aj veľa múdrosti. Ale neboli tam iba nástenky. Boli tam aj iné farebné a hlavne náucné plagáty, ktoré sa mu páčili. No moc sa mu nepáčili niektoré hodiny. Pri ričkov na nich vytkovali, pár raz bolo ticho a nesapajala sa, ale niektoré ho potešili, lebo sa hlásili a zapájali sa do vyučovania. Ale nakoniec mu prišlo v pohode, lebo nie každý má rád každý predmet.

Nakoniec sa mu naša škola páčila. Pri tých všetkých veciach, čo sa mu tam na začiatku nepáčilo, našiel tam aj tie dobré, ktorých bolo viac ako tých zlých. Pochopil, že každá škola nemôže byť bez chýb, a tým je to robí výnimočnou.

O čom by rozmýšľal Malý prince o veľkej budúcnosti?
(Urahu)

Má byť istá nádej? Áno, ak deti budú čítať prí-
beh Malého princa. Mnohí sa postarajú, ktorá ich naučí
správne riadenie. Čo je pre ľudí dôležité? Akou postavou
budú žiť? Kráľ? Pijani? Lampári...?

Žiaci 8. B triedy. Nie sú detmi, ktoríedia, čo hľada-
jú, ale oni ľudia bez predstavivosti. Včia sa, ako školiť,
ako byť školiť. Včia sa zodpovednosti za vykonanie práce,
za ruku tejto práce. Výsledok je ich rok. Nepochybujú ob-
chodníkov, ktorí predávajú prírodné. Vidia si poradiť
bez nich. Zatiaľ...! V tejto škole sa cítim byť štá-
tný. Tu to deti, ktorí sa za pomoci rodičov a učiteľov
včia zdolať prvé závažné úlohy. Chrániť svoju
mladosť, ktorí ich budú posúvať nielen dopredu.

Príde chvíľ, keď budú i medzi ľuďmi osamelí,
keď spoznajú silu slova. Silu reči, ktorá môže byť pra-
menom nedorozumení. Verím, že budú dostatočne sil-
ní stáť hrušnice a uvidia motýle. Dobré vidíme
iba srdcom. To hlavné je očiam neviditeľné. Aký bu-
de ich západ slnka? A aký pripraví pre nich kro-
kú?

Čo by povedal Malý princ o našej budúci?

Určite každý z nás pozná knihu Malý princ a samozrejme, Malého princa. Je to malý chlapec, ktorý rád skúma nové veci. Chodí na rôzne planety a snaží sa pochopiť, o čo na nej ide. Dnes na našu planету navštívil a dokonca, pričel k nám do budúci. Chcel by vedieť vy, keby k nám Malý princ prišiel? Ja si myslím, že by to bola príjemná, možná spoločnosť. A veľmi ma zaujíma, ako by reagoval na našu budúci.

Myslím si, že by nepovedal nič také a hovoril by len v pozitívach. Naša budúci je príjemná. Každý z každým dobrú vychádzku, priateľsky a všetci na navzájom pekne podporujú. Keď má niekto problémy, vždy sa mu snažíme pomôcť a podporiť ho. Aj keď si niekto nájde potrebné pomôcky, ponúkame a radujeme. Nikoho nechceme nechať s problémami, aj keď niekomu chýba úloha. Aj to na začiatku má čas prísť. Určite ako by Malý princ ani povedal, že sme celkom šťastní budúci. Nemie ich trochu, ale celkom dobrí. Ani by povedal, že máme veľa energie. Ale však musíme ju dať rozumne, čo je pravda, nemali by sme stráviť životom. Povedala by som a ani aj Malý princ, že nám chýba trochu super-života. Ale to možno až tak nevedí. Ne máme veľmi dobrú kolekciu a navzájom sa tolerujeme. Hoci na prvotný dĺžka hľadka, čo sa nášho málo kedy, o dvoch-tri percentách, nie všetci rovnako ako predtým. Tak by to aj malo byť, no nie? Táto si vedieť odpovedať.

Malému princovi by sa u nás podľa mňa páčilo. Rozhodne by sa u nás nikdy nemudil. Vždy sa dáčo robíme a Malý princ tiež. A čo by ani tak odpovedal o našej budúci? No, ja osobne by som nemala nič, môžeme to povedať tak, ako sa je teraz.

O čom by rozmýšľal Malý princ našej triedy

Keby malý princ istúpil do našej triedy, pravdepodobne by sa stretol s rôznymi deťskymi charaktermi, s ktorými sa stretol aj po ceste planétami.

Možno by sa stretol aj so spolužiakmi, ktorí sú zastrepaní len tým, čo sa deje okolo nich, a neveriajú pozornosť tomu, čo je skutočne dôležite. Malý princ by nás mohol poučiť o dôležitosti vnímania krásy a hodnotenia vecí podľa toho, akú majú skutočnú hodnotu a nie podľa toho, čo hovoria ostatní.

Viac by si určite poulásal na dôležitosť priateľstva a ustáto, ktoré sú pre neho také dôležité. Malý princ by nás všetkých mohol inšpirovať, aby sme hľadali krásu a hodnotu v tom, čo nás obklopuje.

O ČOM BY ROZMÝŠLAĽ MALÝ PRINC V NAŠEJ TRIEDE?

Som na planéte J.A. Budem tu pár dní, dlho sa nemôžem, lebo musím ísť ďalej hľadať priateľov.

Na tejto planéte sa hroia skupinky - neverím, prečo. Pobeboval by som takého, kto by mi to vysvetlil. Chcel by som im pomôcť, ale neverím ako. Prechádzal som sa po tejto planéte a niektorí si myslia len na seba. Zaujímal som dievča. Ži- sim ju poprosiť, aby mi vysvetlila, čo sa tu deje. Povedala mi, že majú škola nly kolektív. Asi sa, ako sa pýtate, čo je to kolektív. Je to skupina ľudí, ktorí sú dojakor spojení ľudmi náymami, višom... Celkom to nechápem, prečo, keď ho majú nly, keď s tým niečo nespravia. To som sa spýtal dievčatá a povedalo mi, že majú skupinky, preto, lebo v skupinkách majú ľud, s ktorými si rozumujú. Počakoval som sa jej a išiel ďalej. Nabíral som na chlapca. Prihovril som sa mu a spýtal sa ho to isté. Tá istá odpoveď ako od dievčatá. Myslim, že mi obidvaja povedali pravdu. Byť v skupinkách je dobré, že sa bavia s ľudmi, s ktorými si rozumujú a idovsievajú si s nimi vťah. Ale dakech sa môže cítiť dakeo odsiečený. Možno si to navil dakeo aj z tých skupiniek a nie, aký je to nly pocit. Mat v sebe vec, ktorú nejde dať preč, ktorá tam je a to je cítiť sa osamelé. Byť odsiečený je veľmi nepríjemný pocit. Vysvetľoval mi to jeden clovek už dávno na inej planéte. Bol osamelý a vysvetlil mi, čo cítil, keď sa cítil najviac osamelý. Bolo mi to ľúto. Púbam, že sa to v tejto škole nikomu nestane, lebo je to krásny pocit. Ukľadol som

princ 15 našej kriede.

O ČOM BY ROZMÝŠĽAL MALÝ PRINC V NAŠEJ TRIEDE

Navštívil som rôzne planéty, napríklad kde sa stále len počítalo alebo sa pracovalo. No táto planéta bola úplne iná od ostatných a ja som sa rozhodol ju navštíviť. Bál som sa, že sa pomýlim a navštívim inú planétu, alebo, že sa mi počas cesty niečo stane. Ale tá túžba bola oveľa silnejšia ako nejaký strach. Vedel som len to, že táto planéta býva na konci dýhy.

Dýha bola ako šmykalka, akľozol som sa úplne dole. Bum! Buchol som sa do takej divnej tabule. A dost to bolelo! Niekoľko mi podal ruku. „Ahoj si v poriadku, zranil si sa?“ Miho sa usmievala na mňa, dal som jej ruku a opätovne jej ismer. „Dakujem, som tu správne na planéte 8.A?“ Trasu sa na mňa pozeralo nie len to dieťa, ale ďalších dvadsať ľudí. „Áno, si tu dobre, my sme 8.A, veľmi nás teší tá spoznať.“ Začali sa mi zdávať deti a úprimne, cítil som sa tu dobre.

Hodina začala o sedem štyridsať päť - nechápal som, čo sa deje, nikdy som v ktorej triede nebol. Do triedy vstúpila pani učiteľka, všetci sa postavili, tak som sa aj ja postavil. Čívisť sa tu som bolo sláčla. „Dekujeme ti, že si mi predstavil vzácného hosta a tým je Malý princ,“ povedal som sa pred celou triedou. „Dakujem vám za pekné pozvanie, pani učiteľka, moji meno je Malý princ a prišiel som tu na pár dní navštíviť.“

Atbrauc sam bol aj ja sice, bohuciat, iba na par dni
ziakom 8.A. Hodiny som si ušival, naucil som sa nieco
zo slovnicky, nieco z anglictiny, ale malo to aj par muck
vadil mi hluk pocas hodin, ako pani ucitelky nieco
vysvetlovali. Museli ziakov upozornit a vtedy sa trochu
stisili. Prv dva dni kolektiv nebol najleps, no usimol
som si, ako ziaci pomáhajú, ked nieco nevedia alebo nemaju
Dievčata a chalani sa dost hadali kvoti blbostiam,
napätelo som si to. No vo vnútri som vedel, že sa naozaj
maju radi.

Ako raz Antoine de Saint-Exupéry povedal: „Len srdcom
vidi človek správne, to podstatné je včami neviditeľné,
chemo podakovať alej 8.A za pekne strávené dni. Moje
som si to užil a netia sa toho naucil. Budem vás
este niekedy navštívit.“

Tas Malý princ. ☺
Zlatý princ

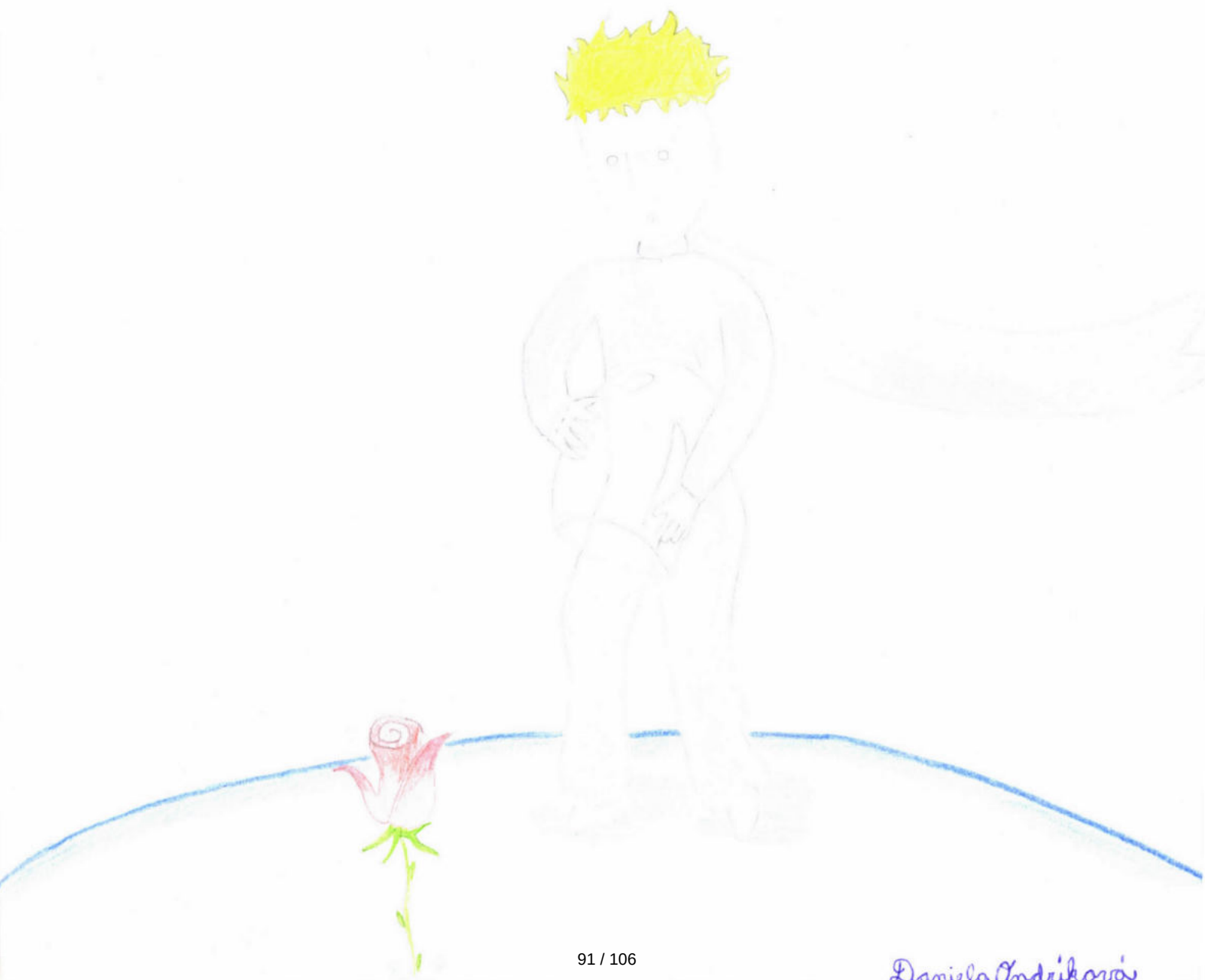
O čom by rozmýšľal Malý princ v našej briede?

Ukúsime sa vrátiť do jeho situácie. Musí to byť veľmi nepríjemný pocit. Lebo poznať sa a zapadnúť nie je vôbec ľahké. Každé dieťa vidí svet vlastnými očami. A ja viem, že by ma čakala zaujímavá a hlavne pekná cesta na poznaním všetkých týchto svetov.

Ale Malý princ nie. On by nemal nepríjemný pocit. Boli by sme pre neho vlastne iba veľké státniky. Nerúdiť, neporovnávať by nás, len každého u nás chcel by spoznať. Ladol by si do radnej lavice a so zvedavosťou by nás pozoroval. Ako ten čmáka po lavici, ako tá si píše do zošita a ako ten s údivom hľadí von z okna. Konečne by mebol sám. Videl by u nás priaznené duše, priateľov ktorí by s ním hľadeli na svet deťskými očami? Alebo by sme mu ublížili? Boli by sme pre neho ako tieň na ruži?

V každom z nás by mal byť kúsok z Malého princa. Neporovnávajme, nerúďme. Nebudme tým tieňom na ruži, ale iba tou pôvabnou a voňavou kvetinou.

Ak niekto miluje kvetinu
ktorá na miliónoch a miliónoch
hviezd existuje ako jediný
exemplár, k ktorému mu stačí
keď na ňu môže len pozerať

Malý princ v našej škole

Dnesší deň sa začal celkom obyčajne. Popustoval som moje sny, pokiaľ hanovátku rúcu a pozblával výhonky baobabov. Keď tu razom mi rúca horou: „Malý princ, chceš rozit niečo nové? Tak nám pre teba úlohu. Chod navštíviť planétu 127. Žijú tam deti ako ty, ale aj staršie.“ A tak som sa vydal na cestu.

Kádeť hruš má ale priviedol tam, kde som ho nečakal. Pred nejakú vláštenu budovu. Nevien čítať, a tak nevien, čo na nej bolo napísané. Keď som vošiel dnu, uvidel som dlhú chodbu s množstvom dverí. Všade bolo ticho, len na chodbe žblnkalo akvárium. Moja rúca mi povedala, že tu budú deti. Deti sa smejú, no tu, nijaký smiech. Vošiel som teda do prvých dverí. Co som tam vedel, no ale zaschlo. Deti tu boli, no nesmiali sa. Na stenu mali rovný pohľad a stále len písali. Písali a počúvali osobu ktorú volali pani učiteľka. Tá celá vysmiata, poskakovala po celej škole háčujúc, čo všetko majú deti písať. Čítal som sa ako na rojenšom výzve. Co bolo ale horšie, písali na zelenú stenu. Co sa bláma píše na stenu? Nevápnadze som sa opýtal jednej zo žiačok: „Toto robíte každý deň? Celý deň?“ „Áno, takto sa predsa má každý.“ Jej odpoveď na ani neprehovorala. Deti by sa mali učiť inak. Keď viac náso vých ukážok. Už už som zaspával keď sa ozval zvuk podobný poplachu. Zľahol som sa to ale keď som videl, že žiači sa vzhom v panike reženú, odľahlo mi. Aj deti pôsobili nenej napät. Imali sa, rozprávati sa. Páčilo sa mi, že si navzájom vedia pomôcť aj v ťvších chvíľach. Boli si cel veľmi hluchí, no naučili na

ich špeciálnu knu. Neviem, ako sa volá, ale keď sa tak,
že vždy keď adenie ten čudný zvuk zvonenia,
všetci sa rozbehnú k lovisi jedného riaka a kričia
„Lancio!“

Ja som toho dnes razil celá, ale je čas vrátiť
sa domov. Zavolať som si svoj hídol husí a odletel som
na svoju planétu. Ihneď, ako som sa vrátil, rozovedal
som moji muži všetko čo sa mi pripodilo. Goločre sme
túto planétu 127 razovali planéta rutinných povinností.
Povedal som jej aj o hre, ktorú si viete hraťme aj
my.

Glosačkov

8.13

Každý iný, všetci rovní

Ľudia sa líšia v mnohých smeroch, od ich fyzického vzhľadu a kultúrneho mašenia až po ich presvedčenie a hodnoty. Napriek týmto rozdielom sme si v určitých veciach rovnakí.

Jedným z najväčších spôsobov, ako sa ľudia líšia, sú fyzické vlastnosti. Ľudia pochádzajú vo všetkých veľkostiach, so širokou škálou odlišností, vlasov a očí. Máme tiež rôzne schopnosti, či už fyzické alebo emocionálne. Tieto rozdiely sú prirodzenou súčasťou života každého z nás. Čo sa týka kultúry, ľudia majú rôzne mašenia a skúsenosti. Ľudia pochádzajú z rôznych krajín hovoria rôznymi jazykmi, majú rôzne zvyky, tradície. Kultúrne rozdiely môžu byť však zdrojom konfliktov a nedorozumenia, ale aj zdrojom učenia. Napriek týmto rozdielom existuje aj veľa vecí v ktorých sú rovnakí. Všetci máme rovnaké základné potreby, ako je jedlo, cítenie emócií, láska, šťastie a smútok. Všetci máme schopnosť myslieť, hovoriť a učiť sa. A čo je najdôležitejšie, všetci máme schopnosť meniť sa a rásť. Dalšou dôležitou podobou je, že všetci máme zmysel pre morálku a etiku, čo nám umožňuje robiť rozhodnutia o tom, čo je správne a čo nie.

Na záver, ľudia sú v mnohom rôzni, no na druhej strane sme vo veľa veciach rovnakí. Tárcoen by sme tiež mali pamätať na to, že nás všetkých spája naša ľudskosť a že sme v tom všetci spolu. Uznávaním a oslovovaním našich podobností a rozdielov môžeme vybudovať lepší svet pre nás všetkých.

Úvaha

17.1.2023

Klaidij inij, nšetci romaki

Klaidij smo inij, ale nšetci romaki. Odlišujeme sa, od seba poražou, koničkom a rôznymi názorami.

V našej škole majú chlapci obľúbené športy, ktorým sa aj venujú. Dievčatá z našej školy rady nakupujú, kreslia a počúvajú hudbu. Keď je niekto v nízkej spoločnosti, alebo aj podporia, či kážu. V našej škole je veľmi ríva atmosféra, dobre som vychádzam s ostatnými, ktorí maedia rozumieť a zároveň ponáť, keď niečo nerozumiem. Čítam sa som veľmi príjemne, ale keď budem odchádzať na strednú školu, bude mi sa mimi veľmi ľúbo. Ale je to náš kolektív. Ine romaki v škole sú sme rovesníci a chodíme spolu do školy. Niektorí spolu s nami sú s práu mesiacov starší ako my. Kolektív v našej škole je perfektný a každý aj má učiteľky, ktorí nás vedú pripraviť na monitor a prijímačky. Čarím si každú chvíľu v našej škole, lebo tých šest mesiacov určite akonáhle a budú veľmi peknými. Toto boli naše posledné úroveň v škole, lebo tento rok 2023 už budeme na rôznych stredných školách a nebudeme spolu. Keďkoľvek sa môžeme stretnúť na ulici, alebo aj v obchode a na rôznych akciách. Na nových školách nájdeme nových priateľov, na ktorých si vyberáme, keď sa budeme s nimi stretávať a rozprávať.

Keď si treba užiť poslednú chvíľu, až tým napojíme na strednú školu a pokračovať na naše spoločné cesty.

Michaela Melková 9.B

Kardý a náš je mi. Na svete neexistujú dvaja India, ktorí sú si úplne podobní. Odlišujú sa farbou, postavou, výškom, správaním a povahou. S niektorými ľuďmi sa dá spolupracovať jednoducho, s inými naopak ťažko.

Keby sme boli všetci rovnakí, veľa vecí by sa vere nefungovalo. Samozrejme, má sa svoje výhody aj nevýhody. Vedeckí štúdie dokazovali, že ľuďom sa lepšie pracuje s ľuďmi, ktorí majú opačnú povahu. Každý sme svoj vlastný originál. Napríklad somu, že každý z nás je len jeden, sme si veľmi podobní. Všetci ľudia hovorí, že všetci sú rovnakí, majú rovnaké záujmy, zhravane sa s ľuďmi alebo podobnými. Podľa našej povahy nám nevyhovuje, keď niečo nie je tak, ako chceme alebo sa nám nehodí. Napríklad somu sme všetci rovnakí. Väčšina z nás sa vzdeláva, chodí do práce, venuje sa veľa veciam. No nie viade to tak je. Nie každá krajina má toľko zdrojov, aby vedela každému všetko poskytnúť. A čarokovať si ľudia, ktorí toho moc nemajú, vedú väčšie veci viac a lepšie než si, ktorí nevedia, čo od dobroty s nimi. Ľudská chamtivosť spôsobila, že ľudia spolu nevychádzajú a navzájom si ubližujú. Dokonca sme sa kake "klapi", že nevieme ani poďakovať za pomoc ľuďom, ktorí sa nami rozhodli pomôcť. Nie nadarmo sa hovorí: "Kto si neverí sám pomôže, komu už nikto nepomôže." Čarokovať sú malé deti múdrejšie než dospelí. Deti sa na všetci poďravia, že, čo sa páči a dopadá im.

aj napriek tomu sú tu stále dobrí ľudia, ktorí podajú pomocnú ruku
a vyjavia úsmev na tvári. Teda z nás si navzájom pomáhajú. Preto
by mali byť stále medzi nami ľudia, ktorí si dokážu väziť ruky. A
prečo nás neľutujú? Hrdý z nás by si mal vsúpiť do vedomia a nájsť
v sebe aj ten najmenší ľudský pokory.

Každý iný, všetci rovnaký

Každý z nás je iba človek. Ale každý z nás je iný, každý sme jedinečný.

Každý z nás je na tomto svete, aby niečo dokázal. Nikto tu nie je len tak. To, čo sme tu, je jeden veľký dar. Každý má odlišné záujmy. Každý sa od každého líši. Niektorí sú vyšší, nižší alebo chudší, šermý, ale predsa len, každý sme človek. Ľudia sa od seba líšia schopnosťami, vedomosťami, a iné. Keď opodí sebe postavíme dvoch ľudí možno s odlišnou farbou kože, vždy vidíme človeka - na pohľad, majú možno inú farbu kože, iné oči, iné vlasy, inú rúchu, iné kúsky, ale jeden aj druhý sú ľudia. V každom z nás bije srdiečko a pulsuje krv v žilách. Ľudia sa líšia aj povahou. Povaha je veľmi dôležitá, podľa toho vieme, aký človek naozaj je. Niektorí sú možno horší, ale to, čo je lepší, aký je, z neho robí jeho samého, aj keď je možno horší, ale aj tak to je človek ako my všetci. Niektorí sú rasa dobrí, ale niekomu dobrí ľudia nevyhovujú a naopak, niekomu vyhovujú. Či sme dobrí alebo zlí alebo dokonca niečo medzi, vždy budeme ľudia. Každého v živote čaká iná cesta.

Ľudia nikdy nemusia prejsť rôznymi fázami života, aby aj oni túžili, aby v skutočnosti sú. Veľa ľudí sa od seba líši čiastočne, ale aj napriek tomu je každý človek a vždy ním budeme!

Karďy iný, všetci rovnakí

Všetci sme rovnakí, ale predsa karďy iný. Odlišujeme sa hlavne výškou, iným telom, povahovými črtami; máme iné koničky, farbu pleti, vlastnosti. Nikde na svete nie sú dvaja rovnakí ľudia.

Tu vlastnosti, ktoré n nás robia nás. Keby neboli odlišné, nikto by nebol originálny. V našej škole máme veľa rôznych pováh s rôznymi vlastnosťami. Niektorí sú lepší uci, niektorí horšie, niektorí viac športujú, iní menej, niektorí krásne malujú, iní vynikajú v spievaní, niektorí sú poslúchaví na prvý raz, iní ani na tretí, ale všetci si všetci navzájom pomáhame. Je však niečo, čo máme spoločné. Karďy z nás túžia mať okolo seba rodinu, priateľov, byť obľúbený a byť šťastný. Nie je rli, keď má niektorý národ, dynastia iné náboženstvo, alebo má inú farbu pleti. Hoci sme všetci rovnakí, karďy sa snazia nejak odlišiť.

Ale nesmieme zabúdať, že skupina je silnejšia ako jednotliviec. Preto môžeme oveľa viac dosiahnuť, keď budeme držať spolu. Presne ako my - naša trieda 7.B.

KAŽDÝ INÝ, VŠETCI ROVNAKÍ

VŠETCI SME ROVNAKÍ, ALE PRED SA KAŽDÝ INÝ. ODISŤUJEME SA OD SEBA FARBOU PLETI, VÝZOROM, KEČOU, ALE TIEŽ AJ POVAHOVÝMI ČRTAMI. NA CELEJ PLANETE NEEXISTUJÚ DVAJA ROVNAKÍ ĽUDIA. TIEŽ NAŠ ROZDEĽUJÚ NIELEN, VLASTNOSTI ALE AJ DOSTATOK PENÁZÍ. KÝM NIEKTORÍ ŽIJÚ V BOHATSTVE A PREPYCHU, INÍ UMIERAJÚ OD HLADU NA OBVČADNÉ CHOROBY, KTO KÝM BY SA PREDISĽO OČKOVANÍM.

NAPRÍKLAD DETI V AFRIKE. Z 1000 DETÍ 168 ZOMRIE A NEDOŽIJE SA ANI 5 ROKOV. KÝM MY MÁME ŠANCU UČIŤ SA, VEĽA Z NICH JE ~~NEGRAMOTNÝCH~~ NEGRAMOTNÝCH. MY OTOČÍME KOHÚTK VODOVODU A MÔŽEME SA NAPIŤ, ONI MAJÚ PITNEJ VODY VEĽMI MÁLO. TKPIA HLADOM. HOČI TAM RASTIE VEĽA OROU, DETI MAJÚ IBA JEDEN BANÁN ZA MESIAC. SLADKOSTI VÔBEC NEPOZNAJÚ. ICH PRÍBYTKY SÚ VEĽMI SKROMNÉ. VEĽA Z NICH ŽIJE NA ULICI ALEBO V AZYLOCH. A EŠTE NIEČO. JE TAM VEĽMI VEĽA SIROT, KTORE NIKDY NEPOZNALI SVOJICH RODIČOV.

ALE NEMUSÍME ZACHÁDZAŤ AŽ DO AFRIKY. TO ŽE SÚ MEDZI NAMI ROZDIELY, VIDÍME AJ U NÁS - V EURÓPE. NAPRÍKLAD DOKAŽU ZABIŤ CHLAPCA LEN ZA TO, ŽE MÁ DLHÉ VLASY. DOKAŽU NA ULICI ZABIŤ ĽOVIKA LEN PRETO, ŽE MÁ INÚ FARBU PLETI. NIE JE TEDA PRAIDA, ČO SA HODRÍ, ŽE SME VŠETCI RÔZNI A PRED SA ROVNAKÍ. PRÁVEŽE NAOPAK, KAŽDÝ Z NÁS V SEBE NOSÍ NIEČO, ČO MU BRÁNÍ SA CHOVAŤ AKO MONŠTRUM. A KEBY TO TAK NEBOLO TAK VYPUKNE ANARCHIA A VKRÁTÍME SA NASPÄT DO STREDVEKU. NASPÄT TAM, KDE SILNEŠÍ VŤOY VYHRÁ. TAKŽE 'BUĎME VŤACNÍ, ZA TO, ČO MÁME A KOE ŽIJEME.

Každý iný, všetci rovnakí (Úvaha)

Teraz veľa ľudí hľadá hlavne na to, ako ľudia vyzerajú, či majú peniaze, alebo táktie veci a zabúdame si vziať to najdôležitejšie a to sa musíme snažiť napraviť. Všetci sme len ľudia a musíme sa navzájom kolektovať.

Mnohí sú schopní niekomu dokonca aj ublížiť, lebo si myslia, že záleží na tom, či má niekto napríklad inú farbu pokočky, čo je samozrejme len výzor a to človeka nijako nemení, alebo národnosť pretože každý odiekať pochybáva. Pre jeho pôvod môže mať iný tvar oči, alebo môže mať iný druh náboženstva a to je možno pre to, že ich k takému smeru naviedla ich rodina a im to pride ako samozrejmosť. Každý by mal kolektovať to čo chce, je to predsa jeho návor. V tejto dobe sa veľa ľudí prera na peniaze a myslia si, že bohatí sú na vyššej úrovni. Tak isto to je aj s výzorom. Niektorí je obézny a veľa ľudí sa to ani nemôže, môže to mať genetické a pretože moc kamarátov nemá, lebo ho sa to odvracajú. Podľa mňa teraz riešia skoro všetci výzor viac, ako povahu a charakter. Preto sa všetci musíme posnažiť hľadať nie to plé, ale to dobré na tej osobe, lebo na to veľa ľudí zabúda.

Každý sme iný, nikto nie je dokonalý a aj keď je na Zemi okolo osem miliárd ľudí, nikto v správaní, osobnosti, alebo výzore nie je rovnaký, ale v tom, že všetci sme len ľudia sa od nikoho neodlišujeme.

Každý iný, všetci rovnakí (Úvaha)

V tejto úvahu by som sa zameriaval na tému rovnosti a toho, ako aj napriek tomu, že sme všetci jedineční a odlišní, sme v mnohých ohľadoch rovnakí.

Možno by som začal s tým, že každý z nás je jedinečným individuum s vlastnými myšlienkami, emóciami a záujmami. Máme rozdielne pohľady na svet, skúsenosti a oslbnosti, a to je niečo, čo nás robí jedinečnými. Napriek našej jedinečnosti však existuje množstvo vecí, v ktorých sme rovnakí. Napríklad sme všetci ľudia a ako takí prechádzame rovnakými životnými skúškami a radostami. Máme rovnaké potreby, ako ja potreba jedla, vody a bezpečného domova, a tiež prechádzame podobnými emocionálnymi a fyzickými zmenami počas našich životov. Táto rovnosť nám dáva základ pre empatiu a porozumenie pre ostatných ľudí. Keďže vieme, že aj napriek našim rozdielom prechádzame rovnakými vecami, je nám ľahšie sa vcítiť do situácie druhých a lepšie im porozumieť. Žijeme v dobe, kedy vďaka masmédiám a sociálnym sieťam vidíme nesmierne rôznorodosť. Ľudia prostredníctvom médií dokážu svoj život prezentovať v ideálnej podobe. Často nás to môže viesť k tomu, že niekomu závidíme, alebo nie sme spokojní so svojím vlastným životom. A tak práve v dnešnej dobe je dôležité pochopiť aké krásne je byť svojby, výnimočný a pokojne aj iný, ako ostatní. Všetci sme ľudia a túžime predovšetkým po šťastí, a to kúsame až keď sa uspokojíme so svojím vlastným životom.

V závere by som uzavrel, že naša jedinečnosť nás robí zaujímavými a dáva nám možnosť byť jedinečnými, ale naša rovnosť nás spája a umožňuje nám lepšie pochopiť a podporovať jeden druhého.

Každý iný všetci rovnakí (úvaha)

Všetci sme ľudia. Rovnakí, ale zároveň iní. Celkovo nás je okolo osem miliárd. Za život bohužiaľ nespoznáme všetkých osem miliárd ľudí, no tých ktorých stretneme, by sme mali prijať s ľudským srdcom.

Ďalší, ktorý nás spája je ten, že máme ľudskosť. U niektorých sa veľmi neprejavuje, keďže ich správanie im v tom bráni. Jediné, čo nás líši je farba pleti, rasa, jazyk a národnosť a to, že nie všetci sme z rovnakej krajiny. Aj keď má niekto či už tmavšiu pleť, alebo pochádza z Číny alebo rozpráva po portugalsky, je to úplne jedno. Všetci sme predsa ľudia. Mali by sme sa navzájom rešpektovať a brať sa takí, akí sme. No tomu bráni rasizmus. Ľudia urážajú druhých kvôli ich rase alebo farbe pleti. Jedným z príkladov môže byť, keď dievčaťko, ktoré dojme tomu pochádza z Vietnamu, vjde do európskeho obchodu. Väčšina ľudí rešpektuje, pretože človek ako človek. Tak na druhej strane môžu byť či už väčšina kineďerov alebo najaký náhodný človek, ktorý sa jej začne vysmievat, hovoriť jej nepekne slovami či v najhoršom aj ublížiť. Takýchto príkladov je naozaj veľa a dejú sa už dlhé roky po celom svete.

Je to nepochopiteľné ako človek môže znehodnotiť človeka. Keď my nerozhodujeme o tom aký budeme. Keby sme aj tak o tom rozhodovali, tak nie na tom zmeníme pravdu, ktorá znie: „Každý sme iný, nikto nie je dokonalý a všetci sme rovnakí, sme ľudia.“

Každý iný, všetci rovnakí

Každý jeden z nás je jedinečný, má svoju identitu, ale zároveň sme všetci rovnakí ľudia na jednej planéte.

V druhej dobe sa nájde veľa ľudí, ktorú odsudzujú človeka, pretože je iný ako oni. Má nejakú poruchu, iné nároky, vlastnosti alebo čokoľvek iné. Každý z nás má svoj nárok, svoje záľuby, dobré ale i zlé vlastnosti, ale nie je to dôvod šikanovať, odsudzovať, ohovárať človeka len preto, že je o niečo iný. Ľudia by sa mali naučiť reflektovať nároky a rozhodnutia druhých. Poznáam veľa ľudí, ktorú porudzujú človeka podľa toho ako vyzerá, ale čírom pochopia, že to je úplne nepodstatná vec a to, čo by si mali na ľuďoch všimnúť, je správanie, charakter. Myslím si, že každý človek by mal byť sám sebou, robiť to, čo ho baví, rozhodovať sa tak, ako to on sám uzná za najlepšie a nie sa riadiť podľa toho, čo mu hovoria druhí. Je úplne jedno akú farbu pleti máte, v akých ste krajinách či aké máte vzdelanie. Všetci by sme mali mať rovnaké práva.

Všetci by sme sa mali navzájom reflektovať a správať sa k ostatným tak, ako chceme, aby sa oni správali k nám.

Každý iný všetci rovnakí

Každý jeden z nás je niečím jedinečný, narodili sme sa, rastieme, učíme sa na svojich chybách každý deň, aby sme mohli robiť veci čo najlepšie.

V končnom dôsledku aj tak vieme, že nikto z nás nie je dokonalý, aj keď sa tak navzájom presvedčujeme. Popravde, slovo dokonalosť je pre každého rozdielny pojem a pre každého to znamená niečo iné.

Všetci sme len ľudia a máme určité vlastnosti, názory a náľuby, ktoré nás svojím spôsobom charakterizujú a robia nás tým, kým sme.

Pomáhajme si navzájom a nerozniešujme sa, pretože nemusíme vedieť, čím si druhý človek prechádza a ako berie určité veci.

Zamyslime sa nad tým, ako sa správame k ostatným a vždy napred uvažujme, ako by sme sa cítili v ich koži. Mnohí z nás súdia ľudí pred tým ako ich spoznajú podľa výzoru, obliečenia o materiálnych veci, ale na tom v podstate vôbec nerátajú. Dôležitejšie je, čo máme v srdci, ako sa správame a nie ako navonok vyzeráme. Z človeka robia skutočného človeka záhy alebo výzor, ale hlavne skutky a činy.

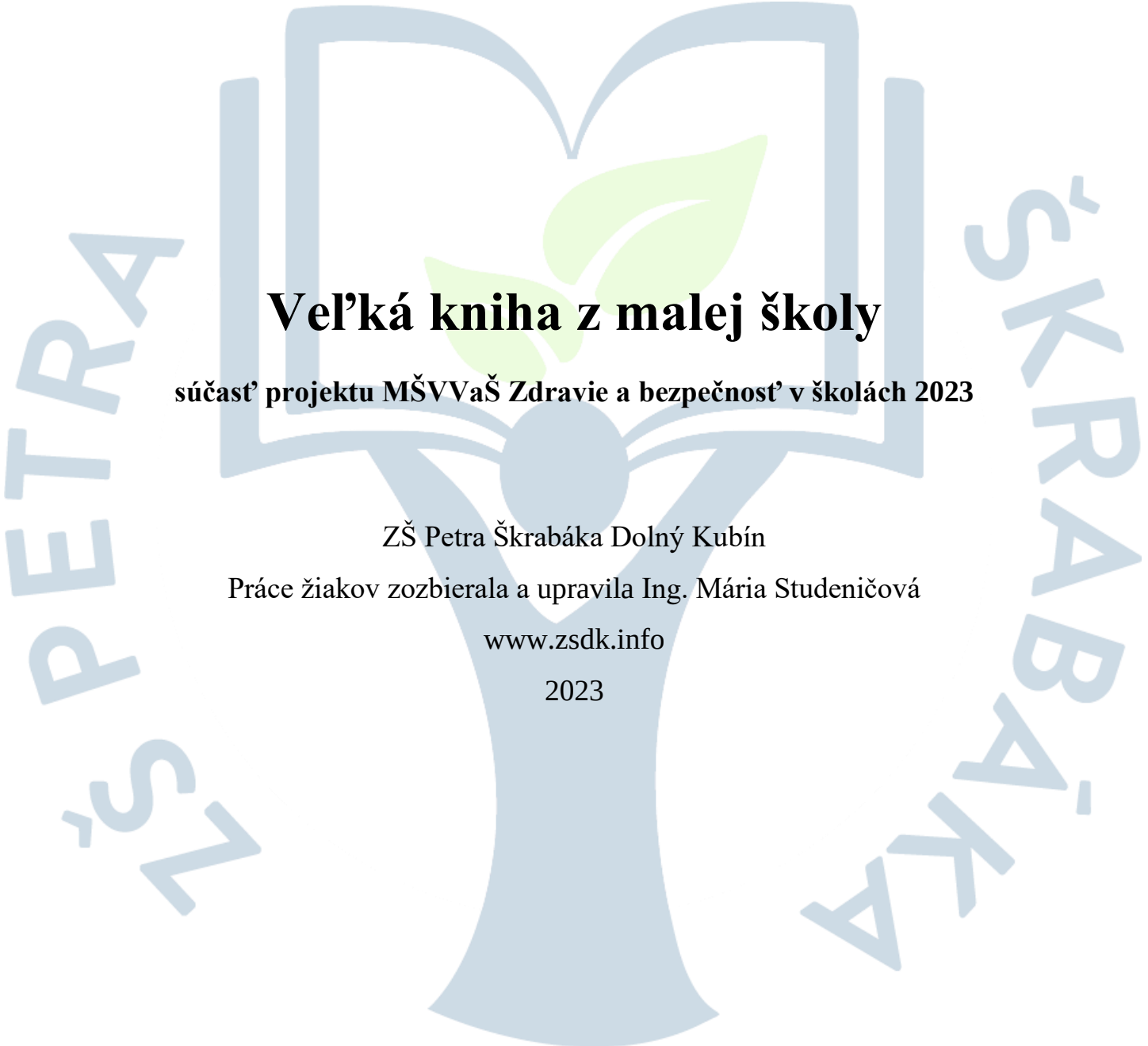
Koniec koncom sme aj tak všetci len ľudia s rôznymi vlastnosťami, názormi a náľubami. Práve preto by sme si mali navzájom pomáhať s vecami, ktoré nás trápia, učiť sa jeden od druhého. Urobíme volíme na sveta príjemnejšie miesto, aby sme sa všetci mohli cítiť komfortne s tým, kto sme.

Každý svůj všeci komakí (Křehká)

V dnešnej době sa medzai ľuďmi robia veľké rozdiely. Každý deň sa nachádzam v tomto kamýšlami.

Rozdiely medzai ľuďmi sa každý deň neustále zväčšujú. Myslim si, že veľa ľudí v tejto spoločnosti má predsudky, aj keď toho človeka nepoznajú. Táto doba je náročná, pretože ak nemáš kňazkoví obleče nie si náti nov osôbkam a neprávom súdený podľa vzhľadu. Ja si myslím, že nezáleží na tom ako človek vyzerá, ale aký je vo vnútri. Každý sme iný a veľko na nás je jedinečné. To znamená, že každý sme iný. Čokoľvek, na čo si spomenieme (farba, oči, nos, ústa...) je na každom z nás iné. No predsa sme všeci komakí. Nemyslim si, že by mali byť niektorí ľudia niečo viac ako ostatní. To, že máme mať dok a veľký úspech by sme si nemali naše nedostatky prekladať na iných a posudzovať ich. Nie je ľahké kapadnúť do spoločnosti, a preto by sme to ostatným mali uláčať.

Keďže si myslím, že každý sme iný no všeci sme komakí. Tieto slová si neobjasňujem, no každý to chápe inak.

Veľká kniha z malej školy

súčasť projektu MŠVVaŠ Zdravie a bezpečnosť v školách 2023

ZŠ Petra Škrabáka Dolný Kubín

Práce žiakov zozbierala a upravila Ing. Mária Studeničová

www.zsdk.info

2023